

Hakikat Kitâbevi Yayınları

REDD-İ REVÂFID RİSÂLESİ

Hâzırlayan
Hüseyin Hilmi Işık

Yazar
**İmâm-ı Rabbâni
Ahmed Farûk Serhendî**

Hakikat Kitâbevi
Darüşşefeka Cad. No: 53 P.K.: 35 **34083**
Fâtih-İSTANBUL
Tel: 0212 523 45 56-532 58 43 Fax: 0212 523 36 93
<http://www.hakikatkitabevi.com.tr>
e-mail: bilgi@hakikatkitabevi.com.tr
TEMMUZ-2015

İKİNCİ RİSÂLE

REDD-İ REVÂFID TERCEMESİ

Kendilerine şî'î diyenler, yirmi fırkadır. İçlerinden birkaç fırkası çok taşkındır. Bu taşkınların bir kısmı, (Allah, Alînin içindedir. Alîye tapmak, Ona tapmaktır) diyor. İkinci kısmı, bunları kötülüyor ve (Alî, Allah olur mu? O, insandır. Fekat insanların en üstünüdür. Allah, Kur'ân-ı kerîmi ona gönderdi. Cebrâîl de, iltimâs edip, Muhammede “aleyhisselâm” getirdi. Muhammed “aleyhisselâm”, Alînin hakkını yedi) diyor. Üçüncü kısmı, bunları kötülüyor ve (Hiç böyle olur mu? Bizim Peygamberimiz, Muhammed “aleyhisselâm”dır. Fekat benden sonra Alî halîfe olsun, dedi. Eshâb-ı kirâm, dinlemeyip diğer üçünü halîfe yaptı. Alîyi dördüncüye bıraktı) diyerek diğer üç halîfeye, Alînin hakkını aldılar, diye düşman oluyorlar. Eshâb-ı kirâmın çoğuna da, onun hakkını vermediler diye, düşman oluyorlar. Kendi hakkını aramadı diye, Alîye de “radıyallahü anh” çok kızıyorlar. Bu üç kısmın hepsi kâfir oluyor. Diğer fırkalar da, nassları inkâr etmeyip, bunları te'vilde yanıldıkları için, bid'at fırkası oluyor. Allahü teâlâ hepsine, hidâyet versin! Doğru yola gelmek nasîb eylesin! Âmîn.

Bugün, Îrânın birçok köylerinde ve Irâkda ve Süriyede milyonlarca insan, yolu şaşırmışlardır. Müslimânlarla (**Hüsniyye**) ismindeki bir kitâbı okutuyorlar. İstanbulda da basılan bu kitâb, Hârûnürreşîdin serâyında, Hüsniyye isminde bir câriyenin, ba'zı kimselerle yaptığı konuşmasını yazmakda imiş. Bunun, Mürtezâ adında, yehûdî dönmesi bir din düşmanı tarafından yazıldığı, roman şeklinde hâzırlanmış anlaşıyor. Âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere bozuk ma'nâlar vererek, vak'a ve hâdiseleri yanlış anlatarak, Eshâb-ı kirâma “radıyallahü teâlâ aleyhim ecma'în” ve Ehl-i sünnet âlimlerine “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în” saldırmakda, acıklı hikâyeler uydurarak, câhilleri aldatmaktadır.

(**Hak Sözü'nün Vesîkaları**) kitâbının ikinci kısmında, Mürtezânın bozuk yazılarına uzun cevâb verilecektir. Şimdi imâm-ı Rabbânî hazretlerinin fârisî (**Redd-i Revâfid**) risâlesinin tercemesini yazıyoruz.

REDD-İ REVÂFID TERCEMESİ

Allahü teâlâyâ güzel, verimli ve Onun sevdiği, beğendiği gibi çok hamd olsun! Bütün insanların en üstünü, beyâzın, siyâhın, herkesin Peygamberi, efendimiz Muhammed aleyhisselâma, Onun yüksek şânına yakışacak düâlar ve selâmlar olsun! Muhammed aleyhisselâmın doğru yolda giden ve doğru yolu gösteren dört halîfesine ve Onun çocuklarına ve hepsi güzel, hepsi temiz olan Ehl-i beytine ve başka sahâbîlerine; büyük mevkî'lerine, yüksek derecelerine uygun selâmlar olsun!

Her var olana, lâzım olan herşeyi gönderen, Ondan başka sâhib, mâlik bulunmıyan, bir olan, Allahın merhametine çok muhtaç, Ehl-i sünnet âlimlerinin hizmetçisi, zevallı bu kul (**Abdülhad oğlu Ahmed**) Fârûkî bugünlerde bir risâle gördüm. Bu risâle, şî'îler Meşhed şehrini muhâsara ederken, Mâverâ'ünnehr âlimlerine cevâb olarak yazılmış. Bu âlimler, Eshâb-ı kirâmı kötüliyenlerin kâfir olduğunu, yazmışlardı. Risâleyi okuyunca, ancak ahmakların inanacağı ön sözlerle, üç halîfeye kâfir dediklerini, Âişe-i Sıddîkayı "radıyallahü anhâ" kötülediklerini gördüm. Yakınımızda bulunan talebeden zevallı birkaçının bu risâleyi okuyarak, öğündüklerini ve hükûmet adamlarına, hattâ sultânlara gönderdiklerini işitdim. Bu fakîr, konuşmalarında ve derslerimde [ve (**Mektûbât**)daki birçok mektûblarımda] o bozuk yazılara, akla ve ilme dayanarak, cevâb vermekde, onların yanıldıklarına, doğru yoldan ayrıldıklarına herkesi inandırmakda isem de, müslimânlık gayretim ve hadîs-i şerîfdeki, (**Fitneler, bid'atlar meydâna çıkıp eshâbıma dil uzatıldığı zemân, doğruyu bilen, bildiğini herkese bildirsin. Eğer bildirmezse, Allahü teâlânın ve meleklerin ve bütün insanların la'neti, onun üzerine olsun! Allahü teâlâ, bu âlimin ne farzlarını, ne de nâfile ibâdetlerini hiç kabûl etmez**) emri, bu konuşmalarımı [ve yazılarımı] kâfi göstermedi. Ciğerlerimin yanmasına su serpemedim. İçimin sızlamasını durduramadım. Onların maksadları yazılmadıkça, beklediğim fâidenin hâsıl olamayacağını, âcizâne düşündüm. Her ihtiyâçlının yalvardığı, iyiliği bol, insanı çirkin, utanç verici şeylerden, ancak kendisi koruyan Allahü teâlâyâ sığınarak, Onun yardımına güve-

nerek, bu risâleyi yazmağa başladım. Allahü teâlâ sâhibimizdir. Herkesin yardımcısı ancak Odur. Başarı, Onun yardımı ile sağlanır. Doğru yola, Ondan istemekle varılır.

[Muhammed bin Ya'kûb Firûz-âbâdînin 729-816 [m. 1413 Yemende] (**Kâmûs**) adındaki lûgat kitâbını, Ahmed Âsım efendi [1235 (m. 1820) de Üsküdar Nuh Kuyusunda] türkçeye çevirmiştir. Çok kıymetli lûgattır. Burada, (Şî'a ve şî'î, bir insanı kuvvetlendiren yardımcılarına denir. Râfida ve Râfidî de, terk eden, ayrılıp bırakan demektir. Râfızîler Zeyd bin Zeynel'âbidîn Alî, imâmıdır, dediler. Bunlar Zeyde, Ebû Bekr ile Ömere düşman ol, dedi. O da büyük dedem olan Resûlullahın sevdiği iyi kimselere düşmanlık edemem, dedi. Bunun üzerine Zeydin yanından ayrıldılar. Bunun için, bunlara Râfızî denildi) diyor. Râfızîler Alîyi "radiyallahü anh" seviyoruz. Onu sevmek için, Eshâb-ı kirâmın hepsine veyâ birkaçına düşman olmak lâzımdır, diyorlar. Bugün Îrânda bulunan, ilm adamı, aydın şî'îler, çok şükr böyle değildir. Ehl-i sünnete pek yakındırlar. **Alevî kelimesi**, üç yerde kullanılmışdır:

1- Hazret-i Alînin "radiyallahü anh" her asrda bulunan torunlarına denirdi. Eski zemândaki kitâblarda, hazret-i Hasen veyâ Hüseyin çocuklarına Alevî denilmektedir. Sonraları, hazret-i Hasenin çocuklarına, şerîf, hazret-i Hüseyin "radiyallahü anhümâ" çocuklarından olanlara, seyyid denildi.

2- Hazret-i Alîyi "radiyallahü anh" sevenlere, Onun yolunu doğru ve iyi öğrenip, bu yol, Muhammed aleyhisselâmın yolu olduğu için, bu yolda gidenlere (**Alevî**) demek lâzımdır. Bu doğru yolda gidenler, Eshâb-ı kirâmın "radiyallahü teâlâ aleyhim ecma'in" hepsini sever. Bu yol, Ehl-i sünnetin gitdiği yoldur. Demek ki, asl, haklı olarak Alevî, Ehl-i sünnetdir.

3- Eshâb-ı kirâma düşman olanlar, yurdumuzdaki, temiz, müslimân Alevîleri aldatmak için kendilerine şimdi (**Alevî**) diyorlar. Bu güzel ismi maske olarak kullanıyorlar.]

Adı geçen risâlede diyor ki, Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" âhirete teşrîf etdikden sonra, müslimânların reîsi, imâm-ı Alîdir "radiyallahü anh". Her asrda da, başkanlık, Onun çocuklarının hakkıdır. Başka kimse hiçbir zemân, müslimânlara imâm [başkan] olamaz. Başkaları ancak zulm ile, bunların hakkına saldırmakla, bunlar da, kuvvetsiz olup, birşey diyemedikleri için, başa geçer. Şî'îler arasında, zemânla çeşidli fırkalar türedi ise de, başlıcası yirmi fırkadır. Ba'zıları birbirine kâfir demekde, kötülemektedir. Biz, maksada başlamadan önce, meşhûr olan birkaç fırkalarını bildirelim ve inanışlarını, maksadlarını

açıklıyalım. Böylece, iç yüzlerini herkes iyi anlasın ve doğru ile yanlış, hak ile bâtıl ayırd edilsin:

Ahmed Fârûkî diyor ki: Eshâb-ı kirâmı kötülüyenlerin birincisi, **Abdullah bin Sebe**'dir.

[Müncid lügat kitâbında ve (**Kâmûsül a'lâm**)da (Yehûdî olduğu bildirilen bu dönme, Mısrda ayaklanmağa sebep olup, buradan yürüyen çapulcular, Osmân “radiyallahü anh”ı şehîd etdi) denilmektedir.]

Alî “radiyallahü anh”, bunu Medayn şehrine sürdü. (İbni Mül-cem hazret-i Alîyi öldürmedi. Şeytân Alînin şekline girmişdi. Şeytânı öldürdü. Alî, bulutlar içindedir. Gök gürlemesi, onun sesidir. Şimşek, kamçısıdır) derdi. Abdullah bin Sebe' yehûdîsinin sözlerine aldanan (**Sebe'ciler**), gök gürültüsü işitince, (Ey emîrel-mü'mînîn! Sana selâm olsun) derler.

[Îrânda Esterâbâd şehrinde, Fadlullah isminde bir zındık, Sebe'cilik yoluna, birçok hurâfe, yalan katarak (Hurûfîlik) ismini verdi. 796 [m. 1393] de öldürüldü. Hurûfîler, şî'îlerin aralarına karıştı. Hâlbuki, şî'îlikle bir alâkaları yoktur.]

Kâmiliyye fırkası, Eshâb-ı kirâmı kötülüyor. Alîyi “radiyallahü anh” imâm yapmadıkları için, Eshâb-ı kirâma kâfir diyorlar. Alî de “radiyallahü anh”, kendi hakkını aramadığı için, buna da, kâfir diyorlar. Tenâsüha inanıyorlar. [Tenâsüh için bilgi almak isteyen, (**Tam ilmihâl-Se'âdet-i Ebediyye**) kitâbına mürâce'at buyursun.]

Benâniyye fırkası, Benân bin Cem'an yolunda gidenlerdir. İlâhımız insan şeklindedir. Zemânla helâk oldu. Yalnız yüzü kaldı. Rûhu da, Alîdedir, derler. Ondandır, oğlu Muhammed bin Hane-fiyyede, sonra bunun oğlu Ebû Hâşimdedir. Bundan sonra Benândadır, derler.

Cenâhiyye fırkası, Reîsleri, Abdullah bin Mu'âviyedir. Rûhun tenâsüh yolu ile, cesed değiştirdiğine inanırlar. Tanrının rûhu, önce Âdem aleyhisselâma, sonra Şît aleyhisselâma girdi, derler. Böylece bütün Peygamberlerde, dolaşıp, sonra Alîye ve oğullarına girdi. Şimdi Abdüllahdadır, derler. Öldükten sonra dirilmeğe inanmazlar. Şerâb içmek, leş yimek, zinâ yapmak gibi birçok harâmlara, halâl derler.

Mensûriyye fırkası, Ebû Mensûr Aclîmin yolunda gidenlerdir. İmâm-ı Muhammed Bâkırın “radiyallahü anh” talebesinden idi. İmâm bunu tard edince, kendinin imâm olduğunu yaydı. (Ebû Mensûr göke çıktı. Allahü teâlâ, eli ile, bunun başını sığadı ve ey oğlum! Git, kullarıma emrlerimi bildir dedi), derler. Kur'ân-ı

kerîmde, Tûr sûresi kırkdördüncü âyetindeki (kisfen) kelimesi, işte gökden inen Ebû Mensûru bildiriyor, derler. Peygamberlik bitmedi. Dahâ Peygamber gelecek derler. Cennet, sevmemiz lâzım gelen imâm demektir. Cehennem de, düşmanlık etmemiz icâb eden kimselerdir. Meselâ Ebû Bekr, Ömer “radıyallahü teâlâ an-hümâ” demektir, derler. Farzlar da, sevmemiz emr olunan kimseler demektir. Harâmlar da düşman olmamız emr edilen kimselerdir, derler.

Hattâbiyye fırkası, Hattâb-ı Esedînin yolunda gidenlerdir. Bu, imâm-ı Ca’fer Sâdıkın “rahmetullahi aleyh” talebesi idi. İmâm, bunun, kendine karşı taşkınlık etdiğini görünce, gücendi ve yanından koğdu. Fekat, o, imâmın vefâtından sonra kendisinin imâm olduğunu söyledi. Bunun yolunda olanlar, (İmâmlar Peygamberdir. Hattâ, Allahın oğullarıdır. Ca’fer Sâdık, ilâhdır. Fekat, Ebülhattâb, ondan ve Alîden dahâ üstündür) derler. Düşmanlara karşı, dostları korumak için, yalancı şâhidliği halâldir, derler. Cennet, dünyâda, iyi, râhat yaşamaktır. Cehennem de, dünyâ elemeleri, sıkıntıları demektir, derler. Dünyâ böyle gelmiş, böyle gider. Kıyâmet kopmaz. Cenneti, Cehennemi görüp, söyliyeyen, gidip gelen var mı, derler. Bunun için harâmları işleyip farzları yapmazlar.

Gurâbiyye fırkası, Muhammed “aleyhisselâm” Alîye çok benziyordu. Karganın kargaya, sineğin sineğe benzemesinden dahâ çok benziyordu. Allahü teâlâ Kur’ân-ı kerîmi Alîye götürmek için emr vermişti. Çok benzediklerinden, Cebrâîl, yanılarak, Muhammed “aleyhisselâm” a götürdü, diyorlar. Bunun için, Cebrâîl “aleyhisselâm” a la’net ediyorlar.

Zemmiyye fırkası, Muhammed aleyhisselâmı kötülüyor. Alî, ilâhdır. Muhammed aleyhisselâmı Peygamber yapmışdı. Muhammed aleyhisselâm insanları Alîye bağliyacağı yerde, kendisine bağladı, diyorlar. Bunlardan bir kısmı ise, Muhammed aleyhisselâm ilâhdır, diyor. Ya’nî bir kısmı, Muhammed aleyhisselâmı dahâ üstün tutuyor. Bir kısmı, Alîyi “radıyallahü anh” üstün tutuyor. Ba’zısı, ehl-i abâ [palto altında bulunan] Muhammed, Alî, Fâtıma, Hasen, Hüseyin bir bütündür. Aynı bir rûh, beşine birlikde hulûl etmiştir. Birbirlerinden üstünlükleri yokdur. Fâtıma da, erkektir, derler.

Yûnusiyye fırkası, Yûnus bin Abdürrahmânın yolunda olanlardır. Allah, Arş üstünde oturuyor. Melekler, Onu, Arş üstüne çıkardı ise de O, meleklerden dahâ kuvvetlidir. Turna kuşu iki ayağı yardımını ile gidiyor ise de, kendisi, ayaklarından dahâ büyük ve dahâ kuvvetli olması gibidir, derler.

Müfevvida fırkası, Allahü teâlâ dünyâyı yaratıp, bütün işleri Muhammed aleyhisselâma bıraktı [tefvîd etdi], diyorlar. Ba'zıları da bütün dünyâ işlerini Alîye bıraktı. Alî “kerremallahü teâlâ vec-heh” dilediğini yaratıyor, diyor.

İsmâ'îliyye fırkası, Kur'ânın zâhiri [görünmesi] olduğu gibi, bâ-tını [görünmeyen içi] de vardır. Bâtın yanında zâhir, cevizin içi, özü yanında kabuğu gibidir. Zâhirde olan emrlere, yasaklara uyan kimse, meşekkatlara, sıkıntılara katlanarak ne kazanırsa, bâtına uyan kimse, bunları zahmetsizce kazanır. İbâdet yaparak sıkıntı çekmesine lüzûm kalmaz, derler. Sözlerine inandırmak için, Cennetdekiler ile Cehennemdekiler arasındaki duvarı bildiren, Hadîd sûresinin onüçüncü âyetini okurlar. Harâm yoktur. Herşey halâldir, derler. Din sâhibi Peygamberler yedi olup, Âdem, Nûh, İbrâhîm, İsmâ, Mûsâ, Muhammed “aleyhimüsselâm” ve gelecek olan Muhammed Mehdîdir, derler. Maksudları, islâmiyyeti yıkmaktır. Din konusunda hîleli süâller sorarak, müslimânları şübheye düşürmek isterler. Meselâ, hayzlı kadına, orucu kazâ etmesi emr olunuyor da, nemâzını kazâ etmesi neden emr edilmiyor. Menî çıkınca gusl etmek farz oluyor da, dahâ pis olan bevl çıkınca, niçin farz olmuyor. Ba'zı nemâzlar dört rek'at farz oluyor da, ba'zısı neden üç veya iki rek'at farz oluyor, gibi sorularla gençlerin îmânını sarsmağa uğraşıyorlar. [Hâlbuki, Ehl-i sünnet âlimleri, böyle soruların cevâplarını, sebeblerini kitâblarında açık ve geniş bildirmektedir.] Allahü teâlânın emrlerine uydurma ma'nâlar veriyorlar. Meselâ abdest almak demek, imâmı sevmekdir. Nemâz kılmak, Peygamber demekdir. Çünkü, Kur'ân-ı kerîmde, Ankebût sûresi, kırkbeşinci âyetinde meâlen, **(Nemâz, insânı kötü, çirkin şeylerden alı-kor)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, Peygamberi göstermekdedir, diyorlar. Cünüb olmak, gizlemek lâzım olan şeyleri, yabancılara duyurmak demekdir. Gusl, yeniden söz vermekdir. Zekât, din bilgisi ile, nefsi temizlemekdir. Kâ'be Peygamber demek, Kâ'be kapısı Alî, Safâ tepesi, Muhammed “aleyhisselâm”, Merve tepesi Alî, yedi tavâf, yedi imâmı sevmekdir, Cennet ibâdet zahmetlerinden kurtulmak, Cehennem de, harâmlardan kaçınmanın işkence ve ateşidir gibi akla ve dîne sığmıyan saçmalar söylerler. Bunlar gibi, Allah ne vardır, ne yoktur. Ne âlimdir, ne câhildir. Ne kâdirdir, ne âcizdir, derler.

Nizâmülmülk ile şâir Ömer Hayyâmın talebelik arkadaşı olan Hasen bin Muhammed Sabbâh 473 [m. 1081] yılında Rey şehrinde İsmâ'îliyye devletini kurunca, kendine zemânın imâmı deyip, Ehl-i sünneti, zorla kendi fırkasına sokdu. 518 yılında öldü. Kendisi ve devletin sonu olan 654 [m. 1255] senesine kadar gelen

adamları, inanışlarını, devrimlerini kabûl ettirmek için, pek çok zulm, işkence yaptılar. Doğru yolu söyleyen hamîyyetli Ehl-i sünnet âlimlerini zindanlarda çürütdüler, şehîd etdiler. Bunlara göre, her zemânda imâm bulunmak lâzımdır. Câhillere kitâb okumağı, kültürlü olanlara da, eski kitâbları okumağı yasak ederler. Böylece bozuk yolda olduklarını, kötülüklerini örtmek isterler. Eski yunan felsefesini severler. Din bilgileri ile alay ederler. [Bunların bir ismi **(Karâmita)**dır. Çünkü, Bağdâd civârında, Vâsıt köyünden çıkan Hamdân Kurmut isminde biri, 278 [m. 891] yılında Karâmita devletini kurdu ve Ehl-i sünnete çok işkence yaparak müslimânları İsmâ'îlî fırkasına sokmağa zorladı. Necdde yerleşdiler. 317 [m. 929] yılında reîsleri olan Ebû Tâhir, Mekkeyi basıp binlerce hâcıyı kesdi. Hazîneyi ve evleri yağma etdi. Hacer-i esvedî yerinden söküüp, baş şehirleri olan Basra civârındaki Hecr şehrine götürdüler. Bu mubârek taş, yirmi iki sene Karâmitîlerin elinde kaldı. Hükûmetleri 328 yılında bozularak, müslimânlar büyük bir belâdan kurtuldu.]

Zeydiyye fırkası, Zeyd bin Alî Zeynel'âbidîne bağlıdırlar. [Zeynel'âbidîn Alî bin Hüseyin, oniki imâmın dördüncüsüdür. Onbeş yaşında iken Kerbelâ fâci'asından kurtuldu. (46-94 [m. 713]) Medînede vefât etdi. Amcası imâm-ı Hasenin yanındadır "radıyallahü anhüm".] Zeydiyye fırkası üç kısımdır: **Cârûdiyye** denilen kısmı, halîfelik Alînin hakkı idi, Eshâb, onun hakkını vermedikleri için, kâfir oldular diyorlar. İkinci kısmı, **Süleymâniyye**dir. Bunlar, Ebû Bekr ile Ömer'in "radıyallahü anhümâ" hak halîfe olduğuna inanıyor. Eshâb yanılarak, Alî dururken bunları halîfe yaptı diyorlar. Fekat, bu yanılmaları, fîsk, günâh değildir, diyorlar. Osmân, Talha ve Zübeyr ve Âişe "radıyallahü anhüm" kâfir oldu diyorlar. Üçüncüsü **Tebîriyye** kısmıdır. Bunlar da, Süleymâniyye gibidir. Yalnız, Osmân "radıyallahü anh" için kötü söylemiyorlar. Zemânımızdaki Zeydîlerin çoğu, bu üç kısımdan ayrı olup, Mu'tezile gibi inanıyor ve Hanefî mezhebi gibi ibâdet ediyorlar.

İmâmiyye fırkası, Alînin "radıyallahü anh" halîfe olması, açıkça emr olunmuşdu. Eshâb, bu emri yerine getirmediği için kâfir oldu, diyor. Halîfelik imâm-ı Ca'fer Sâdık kadar, babadan oğula geçtiği muhakkaktır. Ondan sonra kimde olduğu belli olmadı diyorlar. Çoğuna göre, Ca'fer Sâdıkdan sonra, yedinci imâm, oğlu Mûsâ Kâzım [129-186 [m. 799] Bağdâdda, Kâzimiyye mahallesinde medfûndur], bundan sonra, bunun oğlu Alî Rızâ [148-203 İrânın doğusunda Meşhed ya'nî Tus şehrinde], bundan sonra, oğlu Muhammed Takî [194-220 Kâzimiyyede], bundan sonra,

Ebülhasen Alî bin Muhammed Hâdî Nakî [213-254 Sermen Rey şehrinde Asker mahallesinde], bundan sonra, onbirinci imâm Hasen bin Alî Askerî [232-261 [m. 875] Bağdâdda, babası yanındadır], bundan sonra, oniki imâmın sonuncusu, Muhammed bin Hasen Mehdîdir [255 de dünyâya gelip, on veya onyedî yaşında iken, evinde bir mağaraya girip bir dahâ çıkmamışdır]. Kıyâmete yakın geleceği bildirilen Mehdînin bu olduğuna inanırlar.

Bunlardan başka olan fırkalar da, aşağı yukarı, bunlara benzemektedir. Her biri doğru yoldan ayrılmış olup, zemânla değişmekte, ba'zıları doğru yola yaklaşmakta, bir kısmı da büsbütün azmaktadır.

[Bugün, Îrânda, bu bozuk fırkaların hemen hepsi, câhil halk arasında, vardır. Fekat, münevverler doğru kitâbları okuyarak, günden güne Ehl-i sünnetin hak sözüne yaklaşmakta olduğu da şükrânla görülmektedir. Meselâ, 1333 hicrî güneş yılında [1954 mîlâdî yılda] Tahrandâ basılan, doktor Muhammed Mukremî, lugat kitâbında, (Hulefâ-i Râşidîn, Ebû Bekr ve Ömer ve Osmân “radiyallahü anhüm” ve hazret-i Alî “kerremallahü vecheh”) demektedir.]

Aklı başında olup, iyiyi kötünden ayırabilen bir kimse, yukarıdaki satırları okuyunca, şî'îler arasına karışmış olan bu fırkaların ne kadar uydurma ve bozuk olduklarını başka bir sened aramadan, hemen anlar. Akla, dîne uymıyan hayâlî inanışlar olduğu, hiçbir esâsa dayanmadığı meydândadır. Bu inanışda olan kimselerin, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimizin ehl-i beytini ve oniki imâmı seviyoruz demelerinin, ne kadar gülünç olduğu âşikârdır. Hayır, bunların sözü doğru olamaz. Çünkü, o büyükler, aşırı taşkınca sevgi istemiyor ve lâf ile uyulmağı beğenmiyorlar. Hurûfîlerin Ehl-i beyti seviyoruz demeleri, Nasârânın [hristiyanların] Îsâ “aleyhisselâm”ı seviyoruz demesine benzer. Taşkınca severek, Ona, ilâh diye tapınıyorlar. Hâlbuki, Îsâ “aleyhisselâm” böyle sevgi istemiyor. Nitekim, Alî “radiyallahü anh” buyurdu ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” bana şöyle buyurdu: **(Yâ Alî! Senin hâlin Îsâ “aleyhisselâm”a benzer. Yehûdîler, Ona düşman oldu. Anasına çirkin iftirâ etdiler. Nasârâ da, aşırı sevdi. Onu, bulnamıyacağı dereceye çıkardılar).**

Şimdi, insanların büyük sâhibi, hâkimi olan Allahü teâlânın yardımına sığınarak, o risâledeki çürük i'tirâzları cevâblandıralım.

1- Mâverâ'ünnehr âlimleri [Allahü teâlâ, onların çalışmasına bol bol mükâfat versin. Aral gölüne dökülen Seyhûn ve Ceyhûn nehrleri arasındaki geniş yerlere Mâverâ'ünnehr denir] diyor ki:

(Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” üç halîfeye çok kıymet verir, çok severdi. Herbirini medh eden sahîh hadîsler çoktur. Onun her sözü vahy ile [Cebrâîl aleyhisselâmın bildirmesi ile] idi. Nitekim, Vennecci sûresi, üçüncü âyetinde, **(O, boş şey söylemez. Yalnız, vahy edileni söyler)** buyuruldu. Bu üç halîfeyi kötüleyen kimse, vahye karşı gelmiş oluyor. Vahye uymamak ise küfrdür).

Risâlede, bu yazıya cevâb olarak diyor ki: *(Bildirdiğiniz bu sebepler, üç halîfenin sevilmesinin değil, söğülmelerinin lâzım olduğunu bildirmektedir. Haksız yere halîfe olduklarını göstermektedir. Çünkü, (Şerh-i Mevâkîf) kitâbında, Ehl-i sünnetin büyük âlimlerinden olan Alî bin Muhammed Âmidî [551 de Diyârı Bekrde Âmid kasabasında doğmuş, 631 [m. 1234] de Bağdâdda vefât etmiştir] diyor ki, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem”, vefâtı yaklaşınca, müslimânlar arasında ayrılıklar baş gösterdi. Bunlardan birincisi Resûl “aleyhisselâm”, **(Bana kâğıd getiriniz? Benden sonra yoldan çıkmamanız için, size birşeyler yazacağım)** dedi. Ömer “radiyallahü anh”, bu emri beğenmedi. Bu zâtı, ağrılar, sancılar sardı. Bize Allahü teâlânın Kitâbı yetişir, dedi. Eshâb uyuşamadı. Sesler yükseldi. Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem”, bu hâlden incinerek, **(Gidiniz, yanımda gürültü etmek yakışmaz)** buyurdu.*

İkinci ayrılık şöyle oldu: Kâğıdı isteme ayrılığından sonra, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Üsâmenin emri altında bir ordunun, cihâda gitmesini emr etdi. Ba’zıları gitmek istemedi. Bu hâli bildirdiklerinde, tekrâr sıkı emr ederek **(Üsâme ordusu, hâzırlansın! Bu orduya katılmayanlara, Allah la’net etsin!)** buyurdu. O kimseler, yine ayrıldı. Bu emre uymadı. Yukarda bildirdiğiniz âyet-i kerîmeye göre, vasiyyet yazmak için kâğıd istemesi, vahy ile idi. Ömer “radiyallahü anh” bunu men’ etmekle, vahyi red etmiş oldu. Vahyi red ise, dediğiniz gibi, küfrdür. Bundan başka, Mâide sûresi, 47, 48 ve 50. ci âyetlerinde **(Allahü teâlânın indirdiği ahkâma, emrlere uygun hükm vermiyenler kâfir-dir)** buyuruluyor. Kâfir ise, Peygamber vekîli, halîfe olamaz. Bunun gibi, Üsâme ordusuna katılmayan da, kâfir olur. Üç halîfe de katılmadı. Siz, Resûlullahın her işi vahy iledir, demişdiniz. Burada da, öyle olmuştur. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Mervânı Medîneden çıkarmışdı. Bu da elbette vahy ile idi. [Mervân bin Hakem bin Ebil’âs bin Ümeyye hicretin ikinci yılı doğdu. Osmânın “radiyallahü anh” amcası oğlu idi. Halîfe iken 65 de vefât etdi.] Halîfe Osmânın “radiyallahü anh” onu tekrâr Medîneye alması ve hilâfet işlerinde yazıcı olarak kullanması, ona kıymet

vermesi de, küfr olur. Hem de iki sebep ile küfrdür. Birincisi, sizin bildirdiğiniz sebebledir. İkinci sebep, Mücâdele sûresi, yirmi-ikinci âyetidir. Bu âyet-i kerîmede meâlen, (Allahü teâlâyâ ve kı-yâmet gününe îmân edenler, babaları, kardeşleri ve akrabâsı ol-sa bile, Allahü teâlânın ve Resûlünün düşmanını sevmez) buyu-ruldu.)

Allahü teâlânın yardımını ile, bu risâleye cevâb olarak deriz ki, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” her sözü ve her işi vahy ile değil idi. Bu risâleyi yazanın bu âyet-i kerîmeyi şâhid göster-mesi yanlıştır. Çünkü, o âyet, Kur’ân-ı kerîmin vahy olduğunu haber vermektedir. Müfessirlerin baştacı olan Beydâvî [Abdül-lah bin Ömer 691 [m. 1291] de Tebrizde vefât etdi] bu âyetin tefsîrinde (Kur’ân-ı kerîmden söyledikleri kendinden değildir. Hep-si vahy ile) diyor. Her sözü, her işi vahy ile olsaydı, ba’zı sözü-ne ve işine, Allahü teâlâ i’tiraz etmez, itâb eylemezdi. Meselâ, Tahrîm sûresi, birinci âyetinde meâlen, **(Ey Peygamberim “sal-lallahü aleyhi ve sellem!” Allahü teâlânın halâl ettiğini, neden kendine harâm yapıyorsun?)** ve Tevbe sûresi, kırkdördüncü âye-tinde meâlen, **(Niçin onlara izn verdin? Allahü teâlâ, bu işini afv etdi)** ve Enfâl sûresi, altmışyedinci âyetinde meâlen, **(Harbde ali-nan esîrleri mal karşılığı olarak salıvermek, hiçbir Peygambere yakışmaz. Yer yüzünde onların çoğunu öldürmek, za’îflerine sebep olur. Siz dünyâ mâlını istiyorsunuz. Allahü teâlâ ise, se-vâb kazanmanızı, Cennete ve ni’metlere kavuşmanızı istiyor)** bu-yurulmuştur. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” bir münâ-fıkın cenâze nemâzını kılmağa hâzırlandığı zemân, Tevbe sûresi seksenbeşinci âyetinde meâlen, **(Ebedî olarak ölen kâfirlerin hiç-biri için nemâz kılma!)** buyuruldu. Bunlar gibi âyet-i kerîmeler, Kur’ân-ı kerîmde çoktur. Bundan anlaşılıyor ki, ba’zı sözleri ve işleri, kendi isteği ve ictihâdı ile idi. Beydâvî tefsîrinde, esîrleri koyuvermeği bildiren âyet-i kerîmenin tefsîrinde deniliyor ki, (Bu âyet-i kerîme, Peygamberlerin ictihâd etdikleri ve ictihâdla-rında yanılacaklarını gösteriyor. Fekat, hatâlarının, kendileri-ne hemen bildirildiğini, yanlışlarının düzeltildiğini göstermekde-dir).

Akla bağlı dünyâ işlerinde ve ictihâd ile anlaşılan işlerde, Es-hâb-ı kirâmın Resûlullah’a “sallallahü aleyhi ve sellem” uymama-sı, ayrılmaları câizdir. Ba’zan, Eshâbın anladığına uygun vahy gel-miştir. Meselâ, Bedrde alınan esîrlere yapılacak mu’âmele hak-kında hazret-i Ömerin “radıyallahü anh” ictihâdı, Resûlullah’a “sallallahü aleyhi ve sellem” uymadı. Vahy, hazret-i Ömerin ic-tihâdının yapılmasını bildirdi. Çünkü, Resûlullah “sallallahü aley-

hi ve sellem” akl ile bulunabilecek şeylere mubârek kalbini bağlamazdı. Beydâvî diyor ki, (Bedr gazâsında yetmiş esîr alındı. İçlerinde, Resûlullahın amcası Abbâs ve Alînin büyük kardeşi Ukayl [hicretin sekizinci yılında müslimân oldu] de vardı. Bunları ne yapalım diye Eshâbına danıştı. Ebû Bekr “radıyallahü anh” (Bunlar, hemşehrîlerin ve akrabândır. Bunlara cezâ yapma! Allahü teâlâ, belki kendilerine tevbe nasîb eder. Bunları para karşılığında salıver. Böylece, Eshâbın da kuvvetlenmiş olur) dedi. Ömer ise, (Bunlar, din düşmanlarının ele başlarıdır. Allahü teâlâ, bizi onların parasına muhtâc bırakmadı. Bunlar, seni ve bizi öldürmek için geldiler. Bana emr et falancayı öldüreyim. Alîye ve Hamzaya emr eyle, kendi kardeşlerini öldürsünler) dedi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, **(Allahü teâlâ, ba’zı kalbleri yumuşak yaratır. O kadar ki, sütten dahâ yumuşak olur. Ba’zı kalbleri de, katı yaratır. Taşdan dahâ katı olur. Yâ Ebâ Bekr! Sen, İbrâhîm “aleyhisselâm”’a benziyorsun. O buyurmuşdur ki: Benim yolumda giden, benimle berâber olur. Bana uymayan ise, Allahü teâlâ, gafûrdur, rahîmdir... Yâ Ömer! Sen, Nûh “aleyhisselâm”’a benziyorsun. O, buyurmuşdu ki: Yâ Rabbî! Kâfirlerden kimseyi, yeryüzünde diri bırakma!)** Eshâb-ı kirâmın çoğu esîrlerin mal karşılığında bırakılmalarını söyledi. Esîrleri bıraktılar. Bunun üzerine yukardaki âyet-i kerîme geldi. Ömer “radıyallahü anh” Resûlullahın yanına geldi. Ebû Bekr ile birlikte ağladıklarını gördü. Yâ Resûlallah “sallallahü aleyhi ve sellem”! Niçin ağlıyorsunuz! Söyleyiniz, ben de ağlıyayım, dedi. **(Eshâbım için ağlıyorum. Mal karşılığında esîrleri bıraktıkları için, onlara gelen azâb bana gösterildi. Şu ağaçtan da dahâ yakın oldu)** buyurarak, mubârek eli ile, karşıdaki bir ağacı gösterdi.) Beydâvî sonra diyor ki: Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, **(Eğer azâb geri çevrilmeseydi, Ömer ile Sa’d bin Mu’âzdan başka kimse kurtulmazdı).** Çünkü, Sa’d, Ömer gibi öldürölmelerini istemişti “radıyallahü teâlâ anhümâ”. [Sa’d Evs kabîlesinin reîsi olup, hicretten bir yıl önce îmâna geldi. Emrindekileri îmâna getirdi. Gazâlarda bulunup, Hendekde aldığı yaradan vefât etdi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” nemâzını kıldı ve çok ağladı.]

Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” kâğıd istemesi ve Üsâme ordusunun hâzırlanmasını emr buyurması ve Mervânı Medîneden çıkarması vahy ile olmayabilir. Kendi düşünce ve ictihâd ile idi. Bunları yapmıyanlara kâfir denemez. Çünkü, Eshâb-ı kirâmın uymadıkları, başka şeyler de biliyoruz. Bunlardan birini yukarda bildirdik. O zemân, vahy gelmekde, yanlış doğrudan ayrılmakta iken, emre uymıyanlara suçlu denilmemişti ve azarlanılmadı.

Hâlbuki bir kimseden Resûlullah'a karşı ufak bir saygısızlık görülseydi, Allahü teâlâ, hemen bunu bildirir ve vazgeçirirdi ve yapanın cezâ göreceğini haber verirdi. Hucurât sûresi, ikinci âyetindeki, **(Ey îmân etmekle şereflenenler! Sesinizi, Nebiyyullahın sesinden yukarı çıkarmayınız. Ona karşı, birbirinize bağırdığınız gibi seslenmeyiniz! Ona saygısızlık gösterenin ibâdetleri yok olur)** meâlindeki emr, bunlardan biridir. **(Mevâkıf)** kitâbını açıklayan, Seyyid şerîf Alî bin Muhammed Cürçânî [740-816 [m. 1413] Şîrâzda] diyor ki, Âmidî buyurdu ki, (Münâfıklardan, ya'nî kalbi bozuk olduğu hâlde, inanıyor görünenlerden başka, Eshâb-ı kirâmın hepsi, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" vefât ettiği gün, birlik hâlinde idi. Sonra ictihâdlarında ayrılık oldu. Bu ayrılıkları, îmân üzerinde değildi. Hiçbirinin küfrüne sebep olmadı. Bu ayrılıkları hep, dîni kuvvetlendirmek, islâmiyyetin doğru yolunu korumak için idi. Meselâ, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", kâğıd istediği zemân, bunun için ayrılık oldu. Bundan sonra, Üsâme ordusunun hâzırlanmasında, ictihâdlar ayrılarak, bir kısmı, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" emrine uymak lâzımdır, dedi. Bir kısmı ise, hastalığın arttığını görerek, şimdilik yormıyalım, sonunu bekliyelim, dedi). Bir kimse, olmayacak şey söylese, meselâ (Resûlullahın her ictihâdı vahy ile idi. Bunun için, her sözü ve bütün işleri vahy ile olur) derse, deriz ki, ictihâd ile olmıyan sözleri ve işleri vahy ile idi. Üç halîfeyi medh eden hadîs-i şerîfler, böyle idi. Bunlar, gaybdan, bilinmiyen şeylerden haber vermektir. Bu ise, ancak vahy ile bildirilir. İctihâd ile söylenecek şey değildir. En'âm sûresi, ellidokuzuncu âyet-i kerîmesinde meâlen, **(Gaybları [ya'nî akl ile, hesâb ile, islâmiyyet ile anlaşılmıyan şeyleri], ancak Allahü teâlâ bilir. Ondan başka, kimse bilemez)** ve Cin sûresi, yirmialtıncı âyetinde meâlen, **(Gizlilikleri bilen yalnız Odur. Bildiği gizli şeylerden dilediği kadarını yalnız Peygamberlerinden, beğendiğine, [ya'nî Muhammed "aleyhisselâm"a] açıklar)** buyuruldu. **(O, kendiliğinden söylemez)** meâlindeki âyet-i kerîme, Kur'ân-ı kerîmi ve gizli vahy edilenleri göstermekdedir. Böyle sözlerine ve işlerine inanmamak, elbet küfr olur. Üç halîfeyi "radiyallahü teâlâ anhüm" öven hadîs-i şerîflerin de, Allahü teâlâ tarafından vahy edildiğini gösteren hadîsler çokdur. Bu hadîs-i şerîfleri haber verenler, o kadar çokdur ki, meşhûr olmuşlar, hattâ mütevâtir hadîs hâline gelmişlerdir. Bunlardan birkaçını bildirelim:

I. Ebû Bekre buyurdu ki: (Sen, benim mağarada arkadaşımın. Kevser havuzu yanında arkadaşımın!) "Tirmüzî".

II. Cebrâîl "aleyhisselâm" bana geldi. Elimden tuttu. Ümmetimden birinin, Cennet kapısından içeri girdiğini, bana gösterdi.

Ebû Bekr “radıyallahü anh” dedi ki, (Yâ Resûlallah! Orada, seninle berâber olmak isterim). **Yâ Ebâ Bekr! Ümmetim içinden Cennete en önce sen gireceksin**, buyurdu “Tirmüzî”.

III. Cennete girdim. Bir köşk gördüm. İçinde bir hûrî [Cennet kızı] gördüm. Sen kimin içinsin dedim. Ömer ibni Hattâb için yaratıldım! dedi. Köşke girip, onu görmek istedim. Fekat, yâ Ömer! Senin gayretini düşündüm, buyurunca, Ömer “radıyallahü anh”, anam, babam, her şeyim sana fedâ olsun yâ Resûlallah! dedi “Buhârî ve Müslim”.

IV. Bu zâtın, Cennetde derecesi, ümmetimin hepsinden yüksektir, diyerek Ömeri “radıyallahü anh” gösterdi “İbni Mâce”.

V. Ebû Bekr ile Ömeri sizin önünüze ben geçirmedim. Onları, Allahü teâlâ, hepinizin önüne geçirdi “Ebû Ya’lâ”.

VI. Cebrâîl “aleyhisselâm”a, Ömerin üstünlüklerinden sordum. Onun kıymetini, Nûh “aleyhisselâm”ın Peygamberlik zemânı kadar [dokuzyüzelli yıl] anlatsam, bitiremem. Bununla berâber, Ömerin bütün kıymetleri, Ebû Bekrin kıymetlerinden birisidir, buyurdu “Ebû Ya’lâ”.

VII. Cennetde, Peygamberlerden “aleyhimüsselâm” sonra, bütün insanların en üstünü Ebû Bekr ile Ömerdir “Tirmüzî ve İbni Mâce”.

VIII. Ebû Mûsel’eş’arî diyor ki, Medînede bir bağçede oturuyorduk. Kapı çalındı. Resûlullah, **(Kapıyı aç ve gelene, Cennete gideceğini müjdele!)** buyurdu. Kapıyı açdım. Ebû Bekr-i Sıddîk içeri girdi. Kendisine müjdeledim. Hamd eyledi. Sonra, yine kapı çalındı. Yine **(Aç ve müjdele!)** buyurdu. Açdım. Ömer Fârûk içeri girdi. Müjdeledim. Allahü teâlâyâ hamd etdi. Yine çalındı. **(Aç ve Cennet ile müjdele ve üzerine musîbet geleceğini söyle!)** buyurdu. Açdım, Osmân Zinnûreyn “radıyallahü teâlâ anh” geldi. Müjdeledim. Hamd eyledi “Buhârî ve Müslim”.

Mervânın Medîneden çıkarılması vahy ile idi desek bile, sonsuz olarak çıkardı denemez. Belli bir zemân için çıkarılması, niçin mümkün olmasın? Osmân “radıyallahü anh” sürgünlük zemânını bilerek, zemânı bitince, tekrâr Medîneye aldı.

(İmânı olan, Allahü teâlânın ve Resûlünün düşmanlarını sevmes) meâlindeki âyet-i kerîme, kâfirleri sevmekden men’ etmektedir. Mervân, kâfir değildi ki, onu sevmek, yasak olsun.

Bu risâlede diyor ki, *(üç halîfeyi medh eden hadîsler bizim kitâblarımızda yoktur. Hâlbuki, onları kötüleyen, kâğıd ve Üsâme ordusu hadîsleri, sizin kitâblarınızda da yazılı. Bundan başka, Ehl-i sünnet âlimlerinden birkaçı, fâideli bir söze hadîs demek câ-*

iz olur demiştir. Bunun için, şî'î kitâblarında bulunmayan hadîslerle güvenilmez.)

Buna cevâb olarak, Allahü teâlânın yardımı ile, deriz ki: Haksızlıkta, çok aşırı gidenler üç halîfeyi kötülüyor. Hattâ bunlara kâfir diyor. Böyle söylemeği müslimânlık ve ibâdet biliyorlar. Bu yüzden onları medh eden sahîh hadîslere inanmıyorlar. Bu hadîsleri atıyor veya değiştiriyorlar. Hattâ İslâmiyyetin temeli olan ve asrlar boyunca, herkesce doğruluğu söylenerek, zemânımıza kadar, el dokunmadan gelen, Allahın kitâbı Kur'ân-ı kerîme el ve dil uzatıp, âyet-i kerîmelerde değişiklik yapıyorlar. Meselâ, Kıyâmet sûresi, yirmialtıncı âyet-i kerîmesindeki **(aleynâ cem'a hu ve Kur'âneh)** yerine, **(Alîyen Ceme'a Kur'âne)** dediler ki, (Kur'ânı Alî topladı) demektir. Sapıklıklarından, aklları giderek, Osmân "radıyallahü anh" Ehl-i beyti öven âyetleri Kur'ândan çıkardı demeğe kalkışıyorlar. Yukarıda çeşidli fırkaları anlatırken bildirildiği gibi ba'zı fırkaları, fâideli gördükleri yerde, yalancı şâhidliği câizdir, diyorlar. Bu yüzden, bunlara ne söylense yeri vardır. Bunlara inanmak, doğru bilmek, saflık olur. Kitâbına güvenilmez. Değiştirilen, bozulan Tevrât ve İncîl gibi olur. Hâlbuki, Ehl-i sünnet kitâbları çelik gibi sağlamdır. Meselâ **(Buhârî)**, Kur'ân-ı kerîmden sonra, din kitâblarının en doğrusudur. Bunda ve **(Müslim)** kitâbında ve dahâ birçok kıymetli kitâblarda üç halîfeyi medh eden hadîs-i şerîfler pek çoktur. Bunları lekeleyen, kötüleyen birşey yoktur. Âyet-i kerîmelerden, hadîs-i şerîflerden, bunları küçültecek ma'nâ çıkarmak, kalblerin bozuk, niyyetlerin kötü olduğundandır. Anladıkları yanlış, zan etdikleri yersiz ve hayâldir. Böyle aldanmaları, safrası bozuk olan hastanın şekerin tadını alamamasına, tatlıyı acı sanmasına benzer. Allahü teâlâ, Âl-i İmrân sûresi, yedinci âyetinde bunlar için meâlen, **(Kalbleri bozuk olanlar, hakkı örtmek, fitne, fesâd çıkarmak için Kur'ân-ı kerîmden yanlış ma'nâ çıkarır, yanlış yola saparlar)** buyuruyor. Ehl-i sünnetden, fâideli söze hadîs demeği câiz gören olmuş ise de, hadîs âlimlerimiz bunu red etmiş, kitâblarında, bu hadîslerin yalan ve iftirâ olduğunu bildirmişlerdir. Bunlara kıymet verilmemiş, hadîs diye yapışan olmamıştır. Bunun için, bu sözü koz olarak kullanmak, büsbütün yersiz ve saçma bir delîldir. (Bir kişinin bildirdiği hadîse uymamak, küfr olmaz. Çünkü, Ehl-i sünnet müctehidlerinden, böyle hadîslere uymıyanlar vardır) demek de yersizdir. Çünkü, üç halîfeyi medh eden, yükselten hadîs-i şerîflerin birkaçını bir sahâbî bildirmiş ise de, bunları çok kimseler, çeşidli yollardan haber vermiş, bu yüzden, tevâtür derecesini bulmuştur. Bunlara da inanmamak, elbette küfr olur. Müctehidler arasında, böyle hadîslere uymıyan hiç yoktur. Hattâ Ehl-i sünne-

tin reîsi olan imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe “radiyallahü anh”, bir kişinin bildirdiği hadîs-i şerîfi ve hattâ, Sahâbe-i kirâmın sözlerini, kendi anladığından üstün tutmuş, bunlara uymamak câiz değildir, buyurmuştur.

(Üç halîfeyi öven hadîs-i şerîflerin çokluğunu görerek, buna karşı duramayacaklarını anlayıp, üç halîfe medh edilmiş ise de, uygunsuz işleri görülmeden önce medh olunmuştur. Bu övmeler, Onların ölünceye kadar iyi ve îmânlı kalacaklarını göstermez. Çünkü, birini, kötülük yapmadan önce, kötülemek doğru olmaz. Bunun için, Emîrülümû'minîn Alî “radiyallahü anh”, İbni Mülcemin işliyeceği cinâyeti biliyordu. Fekat, işlemeden önce, cezâsını vermedi), diyorlar. Hâlbuki, çeşidli hadîs-i şerîfler, üç halîfenin “radiyallahü teâlâ anhüm” ölünceye kadar, iyi ve üstün kalacaklarını, îmânla gideceklerini açıkça bildiriyor. Bunlardan birkaçını yukarıda bildirdik. Sahîh kitâblarda bunlar gibi, dahâ nice hadîs-i şerîfler var. Yapılacağı önceden bilinse bile, suç işlemeden, cezâ verilmez sözü doğru olduğu gibi, kötü olacağı bilinen, cezâ göreceği belli olan kimseyi medh etmek de, doğru değildir. O hâlde, hadîs-i şerîfler ile medh olunan kimse, önce de, sonra da, her zemân iyi ve üstün olur. Bunun için, Emîr “radiyallahü anh”, İbni Mülceme cezâ vermediği gibi onu hiçbir şekilde övmedi. Onu kötülemediği gibi, üstün tutmadı, saymadı. Bu cevâbımızı, Feth sûresinin onsekizinci âyetini açıklarken, dahâ genişleteceğiz.

2- Mâverâ'ünnehr âlimleri “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in” buyuruyor ki: Üç halîfe, Feth sûresi, onsekizinci âyetinin **(Sana, ağaç altında ellerini uzatarak söz verenlerden Allahü teâlâ râzı oldu. Hepsini sevdi)** meâl-i şerîfi ile şereflenenler arasında idi. Bunları kötülemek, söğmek, bunun için küfr olur.

Eshâb-ı kirâmın düşmanları, buna, şöyle cevâb veriyor: (Bu âyet-i kerîme, Allahü teâlânın, söz verenlerden değil, o sözleşmeden râzı olduğunu göstermekdedir. Buna hepimiz inanıyoruz. Bu üçü de, birkaç iyi, güzel iş yapmıştır. Biz bunların kötü iş de yaptıklarını söylüyoruz. Bu kötülükleri, o zemân verdikleri sözü bozmuştur. Meselâ, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem” Alînin “radiyallahü anh” halîfe olmasını açıkça emr etdiği hâlde, bu emre uymayıp, kendilerini zorla halîfe yaptılar. Buhârîde de bildirildiği gibi, Fâtımayı “radiyallahü anhâ” incitdiler. **(Mişkât)** kitâbında, Fâtımatüz-Zehrâyı anlatırken yazılı hadîs-i şerîfde, **(Onu inciten, beni incitmiş olur. Beni inciten de, Allahü teâlâyı incitir)** buyurulmuştur. Ahzâb sûresi, elliyedinci âyetinde meâlen, **(Allahü teâlâyâ ve Resûlüne eziyyet edenlere, dünyâda da, âhretde de la'net olsun)** buyuruldu. Bu kötü işlerinden ve kâğıd getirin emrini dinlemediklerinden ve

Üsâme ordusunu hâzırlamağa yanaşmadıklarından, üçünü de söğmek, kötölemek lâzım gelmektedir. Son nefesde îmân ile gitmek için, ömrü sonunda iyi işler yapmak ve Resûlullah'a itâ'at lâzımdır.)

Cevâbında deriz ki, Allahü teâlâ, ağaç altında söz verenlerden râzı olduğu zemân, onların kalblerini, niyyetlerini biliyordu. Kalblerine kuvvet ve sükûnet vermişti. Âyet-i kerîmenin sonu bunu bildiriyor. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, üç halîfenin Cennete gideceğini müjdeledi. Îmân ile öleceklerini açıkça bildirdi. Sözlerinde duracaklarını, va'dlarını bozmıyacaklarını haber verdi. Allahü teâlâ, söz verenlerden değil de, sözleşmeden râzı olduğunu bildirmişdir dersek, Allahü teâlâ, onların verdiği sözü beğenince, îmân ile giderler. Çünkü, Allahü teâlâ, kâfirlerin hiçbir işinden râzı olmaz. Son nefesde îmânsız gidecek olanlar, güzel iş yapsa, yaptıkları iş güzel, beğenilir işlerden olsa da, Allahü teâlâ bunların, böyle işlerini de beğenmez. Onların yaptığı güzel işler için, Nûr sûresi, otuzdokuzuncu âyetinde meâlen, **(Kâfirlerin yaptığı güzel işler, çölde görülen serâba benzer. Susuz olanlar, bunu uzakdan su sanır. Yanına gidince, birşey bulmaz. Aldandığını anlar)** ve Bekara sûresi, ikiyüzonyedinci âyetinde meâlen, **(Biriniz, îmândan ayrılır ve kâfir olarak ölürse, yapmış olduğu bütün iyi işleri yok olur. Dünyâda ve âhiretde, ona fâidesi olmaz)** buyuruldu. Âhiretde işe yaramıyacak olan bir işden, Allahü teâlâ râzı olur demek, ma'nâsız bir söz olur. Çünkü, râzı olmak, beğenmek, son derece kabûl etmek demektir. Hazret-i Alînin “radıyallahü anh” birinci halîfe olmasını, Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” bildirmedi. Eğer bildirseydi, tevâtür ile yayılır, belli olurdu. Böyle bir emr, hattâ işâret olsaydı, Emîr “radıyallahü anh” bunu söyler, hakkını isterdi ve Ebû Bekrin halîfeliğini kabûl etmezdi. Nitekim Ebû Bekr “radıyallahü anh”, **(Halîfeler Kureyş kabîlesindendir)** hadîs-i şerîfini söyliyerek, Ensârın halîfe olmasını kabûl etmedi. Ensâr da, râzı olup, halîfelik arzûsundan vaz geçdiler. Nasîreddîn-i Tûsînin [allâme Muhammed bin Muhammed Nasîreddîn Tûsî şîî 672 (m. 1273)] **(Tecrîd)** kitâbının bir şerhinde diyor ki, (Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” Eshâbı, Onun yolunda, kendi akrabâsı ile kavmleri ile harb etdi. Her emrini canla, başla yaptı. Onun yolunda ilerlemek için her zorluğa göğüslerini gerdi. Onun için herşeylerini fedâdan çekinmeyen böyle sâdıkların, dahâ defn edilmeden önce, açıkça bildirdiği emre uymayarak, kendi arzûlarına göre halîfe seçmelerini, hangi akl, hangi düşünce kabûl eder. Hazret-i Alînin “radıyallahü anh” birinci halîfe olması için, değil bir emr, belki ufak bir işâret, bir delâlet olsaydı, hepsi bunu yapmak için yarışırdı. Hâlbü-

ki, hadîs âlimlerinin hiçbirisi, ya'nî hazret-i Alîyi “radiyallahü anh” aşırı derecede sevmekle meşhûr olup, onun üstünlüklerini, kahramanlıklarını, dîne olan hizmetlerini gösteren hadîsleri haber veren âlimler bile, Onun halîfe olması için, ne bir emr, ne bir işâret bildirmedi. Alî “radiyallahü anh” hiçbir sözünde, hiçbir hutbesinde, hiçbir mücâdelesinde ve Ebû Bekrin halîfe seçilmesindeki gecikmesinde ve Ömerden sonra halîfe namzedi seçilen altı kişiden biri olarak, oradaki konuşmalarında, hilâfete hakkı olduğunu gösterecek birşey söylemedi. Altı halîfe adayı toplantısında Abbâs Alîye “radiyallahü anhümâ” elini uzatarak: Elini ver! Herkes, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” amcasının seni halîfe yaptığını görsün de, sana uysun, dedi. O ise, kabûl etmedi).

Fâtımayı “radiyallahü teâlâ anhâ” incitmemek için olan emr, her dürlü incitmeyiniz demek değildir. Çünkü, Emîr “radiyallahü teâlâ anh” da, onu, birkaç def’a incitdi. İncitmesi suç olmadı. Bunun gibi, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” ba’zı zevcelerine, **(Âişeyi üzerek, beni incitmeyiniz! Biliniz ki, onun yatağında iken bana vahy gelmekdedir)** buyurmuşdu. Âişeyi incitmenin, kendisini incitmek olduğunu bildirdi. Hâlbuki, hazret-i Âişe “radiyallahü anhâ”, hazret-i Alîden “radiyallahü anh” elbette incindi. Bunun için diyebiliriz ki, hadîs-i şerîflerdeki (incitmeyiniz!) emri, nefsin isteklerine ve şeytâna uyarak incitmeyiniz, demektir. Yoksa, islâmiyyetin, hakîkatin yerine getirilmesi için üzme yasak olmaz. Fâtımanın “radiyallahü anhâ” Ebû Bekrden “radiyallahü anh” incinmesi, kendisine Fedekden mîras vermediği içindi. [Fedek, Hayber kal’ası yakınında hurması bol bir köy idi. Yehûdîlerle, köyün yarısını Resûlullah’a vermek üzere sulh yapılmıştı.] Bir hadîs-i şerîfde, **(Biz Peygamberler, mîrâs bırakmayız. Bırakdıklarımız, fakîrlere sadaka olur)** buyurulduğu için halîfe Ebû Bekr “radiyallahü anh”, Resûlullahın hurmalıklarının gelirini fakîrlere dağıttı. Bu hadîs-i şerîfe uyarak, Fâtıma “radiyallahü anhâ” vermedi. Yoksa, nefesine, şeytâna uyarak yapmadı. Bunun için, suç olmaz. Eğer, sorulursa ki, hadîs-i şerîfe uyularak yapılan işden, Fâtıma “radiyallahü anhâ” niçin incindi? Cevâbında deriz ki, Onun incinmesi, düşünerek ve isteyerek incinmek olmayıp, insanlığın za’îf tarafı, yaratılış îcâbı idi. Elinde olmıyarak incindi. Böyle incitilmesi ise, yasak olmaz.

3- Mâverâ’ünnehr âlimleri “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’in” buyurdu ki: (Allahü teâlâ, Ebû Bekr “radiyallahü anh” için, Tevbe sûresi, kırkıncı âyetinde, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem”in sâhibi, ya’nî arkadaşı, dedi. Peygamberin sâhibini kötülemek, söğmek, câiz olmaz).

Risâlede cevâb olarak diyor ki: (*Kehf sûresi, otuzbeşinci âyetinde meâlen, (Sâhibi ile konuşurken dedi ki, seni yaratan Rabbi-ne kâfir oldun...) buyuruldu. Burada kâfire de, Peygamberin sâhibi denilmektedir. Nitekim, Yûsûf sûresi, otuzdokuzuncu âyetinde, Yûsûf “aleyhisselâm” kâfirlere, (Ey, zindan arkadaşlarım...) sâhib demektedir. Yûsûf aleyhisselâmın, puta tapan iki kâfire (sâhibim) demesi gösteriyor ki, bir Peygamberin “sallallahü aleyhi ve sellem” bir kimseye sâhibim demesi, o kimsenin iyi olmasını göstermez.)*)

Cevâbında deriz ki, sevişerek olan arkadaşlık elbette te’sîrli-dir. Sohbetin te’sîrine inanmamağa câhillik alâmetidir denilmiş-dir. Müslimân ile kâfir sevişmiyeceği için, sohbetlerinin te’sîri, fâidesi olmaz. Şunu da söyliyeyim ki, Yûsûf “aleyhisselâm”ın sohbetinin bereketi, fâidesi sâyesinde, o iki putperest, müslimân olmak-la şereflendi. O hâlde, Sıddîk “radıyallahü anh” her zemân herkesden çok berâber bulunduğu ve çok sevdiği hâlde, Resûlullahın sohbeti niçin ona te’sîr etmesin? Onun olgun ma’rifetlerinden neden fâidelenmesin? Hâlbuki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: (**Allahü teâlânın, göğsüme akıttığı ma’rifetlerin, bilgilerin hepsini, Ebû Bekrin göğsüne akıttım**). Sevgi, bağlılık, çok oldukça, fâidelenmek de o kadar çok olur. Bunun içindir ki, Ebû Bekr-i Sıddîk “radıyallahü anh” bütün Eshâbın en üstünü oldu. Çünkü, Onun Resûlullaha bağlılığı, herkesden çok idi. Bir hadîs-i şerîfde, (**Ebû Bekrin üstünlüğü, çok nemâz kıldığı, çok oruc tuttuğu için değildir. Onun kalbinde bulunan bir şey içindir**) buyurdu. Âlimlerimiz “rahmetullahi aleyhim ecma’în” diyor ki, kalbinde bulunan o şey, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” sevgisi idi. O hâlde, böyle bir sâhibi kötülemek, söğmek nasıl insâf olur?

4- Mâverâ’ünnehr âlimleri diyor ki: Emîr Alî “radıyallahü anh” çok kuvvetli ve Eshâb arasında çok sevilen olduğu hâlde, üç halîfeyi kabûl etdi. Hiç karşı gelmedi. Bu da, üç halîfenin haklı olduğunu gösteriyor. Haksız idiler denirse, Alî “radıyallahü anh” da kötülenmiş olur.

Risâlede, buna cevâb olarak, diyor ki: (*Emîr “radıyallahü anh” cenâze işleri ile uğraşmakda iken, üç halîfe, Benî Sâ’ide çardağı altında, Eshâbın çoğunu topladı. Ebû Bekri halîfe yaptılar. Alî “radıyallahü anh” bunu haber alınca, adamları az olduğu için ve iyilerin ölmesini önlemek için, veyâ bilinmiyen başka sebebler için, harb etmeği yersiz buldu. Bu ise, Ebû Bekrin haklı olduğunu göstermez. Çünkü, Alî “radıyallahü anh”, o kadar kuvveti ve cesâreti olduğu hâlde, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sel-*

lem” ile ve birçok Eshâb ile, Mekkeden Medîneye, harb etmeden hicret etdi. O zemân, harb etmeği uygun görmediler. Hicretin altıncı yılında binbeşyüz Sahâbî ile Mekkeye giderken, Hudeybiye denilen yerde sulh yapıp geri döndüler. Resûlullahın, Alînin ve diğer Eshâbın buralarda harb etmemesi câiz olduğu gibi, Alînin yalnız başına harb etmemesi elbet câiz olur. Oralarda harb edilmemesi, Kureyş kâfirlerinin haklı olduğunu göstermiyeceği gibi, Alînin harb etmemesi de, Ebû Bekrin haklı olduğunu elbette göstermez. Bunun gibi, Fir’avn Mısırda, dörtyüz sene, tanrılık da’vâ etdi. Şeddâd ve Nemrud gibi krallar da, yıllarca bu bozuk da’vâda bulundu. Allahü teâlâ, sonsuz kuvvet, kudret sâhibi iken, bunları öldürmedi. Allahü teâlâ bile, düşmanından intikam almakda acele etmediğine göre, bir kulun, düşmanına karşı koymaması, niçin câiz olmasın? Emîr, onların hilâfetinde, istemiyerek, ortalığı idâre etmek için susdu. Severek kabûl etmedi.)

Cevâbında deriz ki: Mâverâ’ünnehr âlimlerine göre, Alînin Ebû Bekr “radıyallahü anhümâ” ile harb etmemesi ve Ona uyması, Onun doğru halîfe olduğunu gösteriyor. Bu ise, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem”, Kureyş kâfirleri ile harb etmediği için ve Allahü teâlânın Fir’avn, Şeddâd ve Nemrud gibi düşmanlarını öldürmeği geciktirdiği için red ve inkâr edilemez. Risâlenin bu misâlleri, kendi sözlerini çürütmektedir. Çünkü, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” ve Allahü teâlâ, bu düşmanlarını hep kötiledi. Hep kötü ve alçak olduklarını bildirdi. Onlar nerede, bu iş nerede? Benzerlik, nerede? Alînin, Ebû Bekri “radıyallahü anhümâ” kabûl edip Ona uyduğunu bildiren haberlerin çokluğu karşısında, bunu inkâr edemedikleri için, işi başka yola çevirmek zorunda kalıyor ve istemiyerek, idâre için kabûl etdi, diyorlar. Ebû Bekrin “radıyallahü anh” hilâfetini haksız göstermek için, başka cevâb bulamıyorlar. Bu işin içinden, başka sözle kurtulamıyorlar. Burada, Ebû Bekrin “radıyallahü teâlâ anh” nasıl halîfe seçildiğini, en sağlam kaynaklardan alarak, açıkliyalım. Alîyi “radıyallahü anh” zor ile, ortalığı idâre için, yanlış iş yapmak küçüklüğüne düşürmeğe imkân olmadığını bildirelim.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” vefât edince, Eshâb-ı kirâm “radıyallahü anhüm ecma’in”, defn işlerinden önce, halîfe seçmeğe başladı. Önce, mü’minlere bir başkan bulmağı, kendilerine vazîfe bildiler. Hattâ bu işi, birinci vazîfe gördüler. Çünkü, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, had cezâlarının verilmesini, vatani düşmana karşı korumağı, asker hazırlamağı ve benzerlerini emr buyurmuşdur. Bu işler ise, ancak devlet tarafından yapılır. Bunun için, bir devlet reîsi seçmek, müslimânlara vâ-

cib olur. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” vefâtını her işiten üzüntüden, ne yapacağını şaşırıyor, çok kimsenin aklı başından gidiyordu. Eshâbın bu büyük yarasını saracak, acılara çâre bulacak biri lâzımdı. Ebû Bekr “radiyallahü anh”, tam bir olgunlukla, Eshâbı topladı. Yüksek sesle:

Ey Eshâb-ı kirâm “radiyallahü anhüm ecma’în”! Kim, Muhammed “aleyhisselâm” a tapınıyorsa, bilsin ki, O ölmüştür. Kim Allahü teâlâyâ tapınıyorsa biliniz ki, O hep diridir. Hiç ölmez! dedi. Dahâ nice te’sîrli sözler söyledi. Sonra Ensârın toplanarak, aralarından halîfe seçeceklerini işitti. Ebû Ubeyde ve Ömerle oraya gitti. Onlara, Allahü teâlânın emrlerini yapmak ve yaptırmak için, bir baş seçiyormuşsunuz. Düşününüz, araştırmınız! Halîfenin Kureyşden olması lâzımdır. Ebû Ubeyde ile Ömeri göstererek, bunlardan birini seçiniz, dedi. Ömer, söz alıp halîfe sensin yâ Ebâ Bekr, dedi ve elini uzatdı. Ensârın hepsi, söz birliği ile halîfeyi kabûl etdi. Ebû Bekr-i Sıddîk “radiyallahü anh”, ertesi salı günü, mescide geldi. Minbere çıktı. Cemâ’ate bakdı. Zübeyr bin Avvâmı göremedi. Çağırın gelsin, dedi. Zübeyr gelince, müslimânların sözbirliğinden ayrılmak ister misin? dedi. Zübeyr, ey Resûlün halîfesi! ayrılmam, diye elini uzatdı, kabûl etdi. Halîfe, yine etrâfa bakdı. Alîyi “radiyallahü anh” göremedi. Çağırttı. Emîr gelince, müslimânların sözbirliğinden ayrılmak ister misin? dedi. Alî de, ey Resûlün halîfesi, ayrılmam, deyip elini uzatdı, kabûl etdi. Zübeyr ve Alî, halîfeyi kabûlde gecikdikleri için özr dilediler. Halîfe seçilirken bize haber verilmediği için üzölmüşdük. İyi biliyoruz ki, halîfe olmağa, içimizde, Ebû Bekrden dahâ haklı kimse yokdur. Çünkü O, mağarada arkadaş olmakla şereflenmiştir. Onun şerefini, üstünlüğünü iyi biliyoruz. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” nemâz için, imâmlığa aramızdan Onu seçti, dediler. [Zübeyr bin Avvâm “radiyallahü teâlâ anh”, Cennet ile müjdelenen on kişiden biridir. Hadîce valdemizin erkek kardeşinin ve Resûlullahın halası Safiyyenin oğlu idi. Onbeş yaşında müslimân oldu. İslâmda ilk kılınç çeken, Habeşe ve Medîneye, ilk hicret edendir. Bedr, Uhud, Hendek, Hudeybiye, Hayber, Mekke, Huneyn ve Tâif gazvelerinde birçok yerinden yaralandı. Mısırın fethinde de bulundu. Çok zengin idi. Bütün vârını, Allah yolunda verdi. Deve vak’asında hazret-i Alîye karşı bulunmuşdu. Otuzaltı senesinde, altmış yedi yaşında şehîd oldu.]

İmâm-ı Muhammed Şâfi’î “rahmetullahi aleyh” [150-204 [m. 819] Mısırda] buyuruyor ki: (Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” vefât edince, Eshâb-ı kirâm “radiyallahü anhüm” düşündü, aradı, yer yüzünde Ebû Bekrden “radiyallahü anh” dahâ üstün

kimseyi bulamadı. Onu söz birliği ile halîfe yaptı). Eshâb-ı kirâm “radiyallahü anhüm” söz birliği ile Ebû Bekr, Alî ve Abbâsdan “radiyallahü anhüm” birinin halîfe olmasını istedi. Alî ile Abbâs, Ebû Bekrin halîfe olmasına karşı birşey söylemedi. İkisi de, Ebû Bekrin halîfeliğini kabûl etdi. Böylece, Ebû Bekr, söz birliği ile halîfe seçilmiş oldu. Ebû Bekrin halîfeliği haklı olmasaydı, Alî ile Abbâs, kabûl etmez, haklarını isterdi. Nitekim, Alî “radiyallahü anh” Muâviyenin “radiyallahü anh” halîfeliğini haklı görmediği için, kabûl etmedi. Muâviyenin askeri ve kuvveti, kendisinden dahâ çok olduğu hâlde, hakkını istedi ve çok kimsenin ölümüne sebep oldu. Hâlbuki, Ebû Bekrden hak istemesi pek kolay idi ve kolay seçilirdi. Çünkü, o zemân, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” zemânına dahâ yakın idi ve hakkı meydâna çıkarmak isteği herkesde çok vardı. Bundan başka Abbâs, Alîden halîfe olmasını istedi. O, kabûl etmedi. Kendini dahâ haklı görseydi kabûl ederdi. Hâlbuki Zübeyr, o büyük şöhreti ve cesâreti ile bütün Hâşim oğulları ve başka birçok Sahâbî, Alî ile “radiyallahü anhüm” berâber idi. Ebû Bekrin hak üzere halîfe olduğunu göstermeğe, bu icmâ’ [sözbirliği] yetişir. Bunu bozacak bir emr, hattâ bir işâret bile bulunmaması, haklı olduğunu dahâ kuvvetlendirmekdedir. Hattâ, âlimlerin çoğuna göre, icmâ’ı ümmet, ya’nî Eshâbın söz birliği, meşhûr olmıyan emrden dahâ kuvvetlidir. Çünkü, icmâ’ olunan bir iş, kesin olarak doğrudur. Meşhûr olmıyan emr ise, zan ile doğrudur. Şunu da bildirelim ki, Ebû Bekrin halîfe olması için işâret, hattâ emr de vardır. Tefsîr ve hadîs ilmlerinin derin âlimleri, bunları bildirmekdedir. Evet, Ehl-i sünnetin derin âlimlerinden çoğuna göre, böyle bir emr yokdur. Fekat bu söz, başkasının da hakkı bulunmadığını göstermekdedir. Bundan da, Ebû Bekrin, söz birliği ile, haklı halîfe olduğu ve Alîye, istemiyerek, idâre-i maslahat için kabûl etdi denilemeyeceği meydâna çıkmaktadır. Sahâbe-i kirâm, doğruyu kabûl etmez kimseler olsaydı, o zemân idâre-i maslahat düşünülebilirdi. **(Zemânların en iyisi benim zemânımdır)** hadîs-i şerîfi ile şereflenmiş kimseleri idâre etmek için, hakdan vazgeçmek, Alîye “radiyallahü anh” yakışdırılır mı?

Osmân bin Abdürrahmân İbnissalâh [Aks-ül-amel kitâbı Londrada basılmışdır. 577-643 (m. 1245)] ve Abdül’azîm Münzîrî [581-656] “rahmetullahi teâlâ aleyhimâ” buyuruyorlar ki, Eshâb-ı kirâmın hepsi âdildir. Eshâb-ı kirâmın hepsi, kesin olarak Cennete gidecekdir. Hadîd sûresi, onuncu âyetinde meâlen, **(Ey mü’minler! Sizden, Mekkenin fethinden önce Allahü teâlâ için mal veren ve muhârebe edenlere, fethden sonra verenlerden ve harb edenlerden dahâ yüksek derece vardır. Bunların derecele-**

ri eşit değildir. Hepsi için Cenneti söz veriyorum) buyuruldu. Demek ki, Eshâb-ı kirâmın hepsi Cennete girecektir. Bu âyet-i kerîmede mal ve cân verenlere söz verilmesi, sadaka vermiyen ve cihâd etmiyenlerin Cennete girmeyeceğini göstermez. [Beydâvî ve Hüseyinî ve Mevâkıb tefsîrlerinde diyor ki, müfessirlerin çoğuna göre, bu âyet-i kerîme, Ebû Bekr-i Sıddîkın şânının yüksekliğini bildirmek için geldi. Çünkü ilk önce îmân etdi ve malını dağıtdı ve kâfirlerle döğüşdü.]

İmâm-ı Alî “radıyallahü anh”, halîfelik hakkı olduğunu bildiği hâlde, hoş geçinmek için, istemiyerek hazret-i Ebû Bekri kabûl etdi demek, O Allahın arslanını küçültmek olur. Çünkü, hakkı, doğruyu söylememek günâhdır. İstemiyerek iş yapmak ise, en aşağı bir mü'minin beğenmediği şeydir. Allahın arslanı ve Resûlullahın dâmâdı, cesâretde ve kahramanlıkda eşi bulunmıyan Emir, böyle beğenilmıyen işi yapacak kadar küçülür mü? Câhil-ler, ne aşırı taşkınlık yapıyor ki, hazret-i Alîyi “radıyallahü anh” yükselteceğiz diye, kötülüyorlar. Onu aşağılamağı, övmek sanıyorlar.

5- Mâverâ'ünnehr âlimleri “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in” diyor ki: Üç halîfeyi ve Resûlullahın temiz olan zevcelerinden birkaçını söğmek, bunlara la'net etmek küfrdür. Buna câiz di-yeni cezâlandırmak lâzım olur.

Risâlede, buna cevâb olarak diyor ki: (*Akâid-i Neseî şârihi, Seyhaynı [Ebû Bekr ile Ömeri] söğmenin küfr olacağını kabûl etmiyor. [(Akâid-i Neseîyye) kitâbını Ömer ibni Muhammed Neseî yazmışdır. 461-537, Semerkanddadır. (Zahîre) ismindeki fıkıh kitâbı kıymetlidir. (Akâid-i Neseîyye)yi, çok âlimler şerh etmişdir. En meşhûr şerhi, Mes'ûd bin Ömer Sa'deddîn-i Teftâzânînin-dir. 722-792 Semerkanddadır.] (Câmi'ul-usûl) sâhibi, Seyhaynı söğenleri İslâm fırkalarından saymışdır. (Mevâkıf) kitâbı da, böyle demekdedir. [Câmi'ul-usûl kitâbını Mubârek bin Muhammed ibni Esîr yazmışdır. 544-606 Mûsuldadır. Mevâkıf kitâbını, kâdı Adûd Abdürrahmân bin Ahmed yazmışdır. Çok kıymetli akâid kitâbıdır. Şerhleri içinde en meşhûru, seyyid şerîf Alî bin Muhammed Cürcânînin [740-816, Şîrâzda] ve Muhammed bin Es'ad Celâleddin Devânînin-kidir. Devânînin fârisî (Ahlâk-ı Celâlî) kitâbı meşhûr olup basılmışdır ve İngilizceye terceme edilmişdir. [829-908] Abdülhakîm Siyalkûtî Hindînin [1068 [m. 1658] Hindistânda] Seyyid şerîf Alî şerhine olan hâşiyesi meşhûr olup basılmışdır.] İmâm-ı Muhammed Gazâlî [450-505 [m. 1111] Tus şehrinde], Seyhaynı söğmek küfr olmaz, diyor. Ebül-Hasen Eş'arî [Alî bin İsmâ'îl 266-330 (m. 941 Bağdâd)] nemâz kılan kimseye kâfir denemez di-*

yor. O hâlde, Şeyhayni söğenleri kâfir bilmek, din âlimlerinin kitâblarına ve Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere uymamakdadır.)

Cevâbında deriz ki, Şeyhayni “radiyallahü teâlâ anhümâ” söğmek küfrdür. Hadîs-i şerîfler, küfr olduğunu göstermekdedirler. Taberânînin [Süleyman bin Ahmed 260-360 [m. 971] İsfehânda] ve Hâkimin [Muhammed bin Abdüllah 321-405 [m. 1014] Nişâpurda] bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Allahü teâlâ beni seçti. Benim için, insanlar arasından en iyilerini Eshâb [arkadaş] olarak seçti. Eshâbım arasından bana, vezîrler, yardımcılar ve akrabâ ayırdı. Onlara sögene, Allahü teâlâ ve melekler ve insanlar la'net eylesin! Onları söğenlerin ne farzlarını, ne de sünnetlerini, Allahü teâlâ kabûl etmez)** buyurdu. Hadîs âlimi Alî bin Ömer Dârekutnînin bildirdiği hadîs-i şerîfde: **(Benden sonra, ba'zı kimseler meydâna çıkacak. Onlara rastlarsanız, öldürünüz! Çünkü, onlar, müşriktir [kâfirdir]).** Alî “radiyallahü anh”, bunların alâmeti nedir? diye sordu. **(Onlar sana aşırı bağlılık gösterecek, sende bulunmıyan şeyleri, sana söyleyeceklerdir. Kendilerinden önce gelen din büyüklerini kötüliyeceklerdir)** buyurdu. [Dârekutn, Bağdâdda bir köydür. 306-385 Bağdâdda.] Aynı kitâbda, **(Bunlar, Ebû Bekrle Ömeri kötülerler. Bunlara sögerler. Eshâbıma söğenlere, Allahü teâlâ ve melekler ve bütün insanlar la'net etsin)** buyurdu. Buna benzeyen hadîs-i şerîfler, pek çokdur ve çoğu meşhûr olduğundan, burada yazmaya lüzûm yokdur.

Şeyhayni söğmek, onlara düşmanlık etmek demektir. Onlara düşmanlık ise, küfrdür. Çünkü, hadîs-i şerîfde, **(Onlara düşmanlık bana düşmanlıktır. Onları incitmek, beni incitmekdir. Beni incitmek de, Allahü teâlâyâ eziyyet etmektir)** buyuruldu. Alî bin Hasen ibni Asâkirin [499-571 Şâmda] bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Ebû Bekr ile Ömeri “radiyallahü anhümâ” sevmek îmândır. Bunlara düşmanlık küfrdür)** buyuruldu. Bir mü'mine kâfir diyen kâfir olur. Bir hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse bir mü'mine, onun kâfir olduğunu bildiren bir söz söylese, [meselâ Ey Allahın düşmanını derse] kendisi kâfir olur)** buyuruldu. O hâlde, Şeyhayne kâfir diyen, Onları kâfir bilen, kâfir olur. Biz iyi biliyoruz ki, Ebû Bekr ile Ömer “radiyallahü anhümâ” mü'mindirler. Allahü teâlânın düşmanı değildirler. Cennet ile müjdelenmişdirler. O hâlde, bunlara kâfir diyen, kâfir olur. Yukarıdaki son hadîs-i şerîfi, gerçi bir kişi bildirmişdir. Fekat, mü'mini kâfir yapanın, kâfir olacağı, bundan anlaşılmaktadır. Şu kadar var ki, buna inanmıyan kâfir olmaz. Zemânın büyük âlimi olan Ebû Zür'a Râzî buyuruyor ki: (Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” Eshâbından birisini kötüleyen kimse, zındıktır. Çünkü, Kur'ân-ı kerîm, elbette

doğrudur, Resûlullah elbette doğru söyler. Bizlere bunlardan gelen haberler, elbette doğrudur. Bunların hepsi, Eshâb-ı kirâmı övmekde, yükseltmekdedir. Bunları kötülemek, Kur’ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere inanmamak olur. Bu ise, zındıklık, dalâlet, sapıklıktır). Sehl bin Abdüllah Tüsterî [200-283 [m. 896] Basrada] buyuruyor ki, (Eshâb-ı kirâmı büyük bilmeyen kimse, Resûlullahâ îmân etmiş olmaz). Abdüllah bin Mubârekden [116-181 [m. 797] Irakda] soruldu ki, Mu’âviye ile Ömer bin Abdül’azîzden hangisi dahâ üstündür? Cevâbında buyurdu ki, Mu’âviye “radıyallahü anh” [79 yaşında iken 60 [m. 680] da Şâmda vefât] Resûlullahın yanında giderken, atının burnuna giren toz, Ömer bin Abdül’azîzden katkat dahâ üstündür. Böylece, Resûlullahın sohbetinin ve mubârek yüzünü görmenin sebep olduğu yüksekliğe, hiçbir yükseklik yetişemeyeceğini bildirdi. [Ömer bin Abdül’azîz, sekizinci Emevî halîfesi olup âlim ve çok dindâr idi. Yüzbir senesinde, 41 yaşında şehîd edildi. Malatyayı Rumlardan, yüz bin esîr karşılığı satın almışdır.] Bu üstünlük, başka bir kıymet karışmadan yalnız sohbetin üstünlüğüdür ve bütün Eshâbda vardır. Buna başka kıymetler de ekliyen, meselâ Resûlullah ile birlikde cihâd eden ve sonra gelen mü’mînlerle, Ondan işitdiklerini bildiren veyâ Onun uğrunda malını harc eden sahâbî elbet dahâ yüksek, dahâ üstün olur. Hiç şübhe yok ki, iki halîfe, Eshâbın büyüklerindendi. Hattâ, en üstünleri idi. O hâlde, Şeyhayne kâfir demek, hattâ, biraz küçültmek, küfr olur. Zındıklık olur. Doğru yoldan ayrılmak olur. Şemsül’eimme Muhammed bin Ahmed Serahsînin (483 [m. 1090] Türkistanda) (**Mu-hîr**) kitâbında diyor ki: (Şeyhaynı kötüliyen imâmın arkasında nemâz kılmak câiz değildir. Çünkü bu, Ebû Bekrin “radıyallahü anh” halîfe olduğunu kabûl etmiyor. Hâlbuki, Onun hak halîfe seçildiğini bütün Eshâb sözbirliği ile bildirdi). Tâhir bin Ahmed Buhârînin [542] (**Hulâsa**) adındaki fetvâ kitâbında diyor ki, (Ebû Bekrin hilâfetine inanmıyan kâfir olur. Bid’at sâhibi olanın arkasında nemâz kılmak mekrûhdur. Bid’atı küfre varırsa ona uyanın nemâzı sahîh olmaz. Küfre sebep olmazsa, sahîh fekat mekrûh olur. Hazret-i Ömerin “radıyallahü anh” hilâfetine inanmıyanın da kâfir olduğu, dahâ doğrudur). Bunların halîfeliklerine inanmıyan kâfir olunca, yâ bunlara söğenlerin, la’net edenlerin ne olacağını düşünmeli. Görülüyor ki, bu taşkınlıklara küfr demek, hadîs-i şerîflere ve din âlimlerinin sözlerine tam uygun olmaktadır. Ehl-i sünnet âlimlerinden birkaçının “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’in” bunlara kâfir denilmez buyurması, taşkınlık yapmıyan kimseler içindir. Böylece sözleri, hadîs-i şerîflere ve âlimlerin sözbirliğine uydurulmuş olur.

Risâle, (Âişe-i Sıddîkaya “radiyallahü teâlâ anhâ” da söğüyor, la’net ediyor. Âyet-i kerîmeye ve hadîs-i şerîfe uymadığı için Ona la’net edilir diyorlar. Ona, -hâşâ- kötü diyorlar. Ahzâb sûresi, otuzüçüncü âyetinde: **(Evlerinizde oturunuz)** buyurulduğu hâlde, bu emri dinlemeyip, Deve vak’asında, Alî “radiyallahü anh” ile harb etdi. Hâlbuki hadîs-i şerîfde, **(Seninle harb eden, benimle harb etmiş gibidir)** buyuruldu. Demek ki, Alî ile harb, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” ile harb etmek demektir. Peygamber ile harb eden ise, kâfirdir. Onun için, Âişeye söğmek, la’net etmek lâzım olur), dediler.

Buna cevâb olarak deriz ki, **(Evlerinizde oturunuz!)** emri, her zemân, her hâlde evde oturun, dışarıya hiç çıkmayın demek değildir. Zevcelerinden ba’zısının, Resûlullah ile birlikte sefere gitmesi, böyle olmadığını göstermekdedir. Demek ki, evlerinizde oturunuz emri, belli zemân ve belli hâller içindir. Bir şeyin bütünü söyleyip bir parçasını kasd etmeğe benzer. Böyle sözler ise, kesin olmaz. Müctehidin, bu bütünden, bir başka parçayı anlaması câiz olur. Çünkü, bütün parçalarda ortak bulunan özellikler vardır. Âişe “radiyallahü anhâ”, şübhe yok ki, âlim idi ve müctehid idi. Tirmüzînin kitâbında Ebû Mûsel-eş’arî [Resûlullahın vâlîlerinden idi. Yazılara târîh konmasına sebep olmuştur. 51 de Kûfede vefât etdi.] buyuruyor ki, Eshâb-ı kirâm, birşey öğrenmek isteseydi, hazret-i Âişeye gidip, sorar, öğrenirdi. Yine Tirmüzî kitâbında, Mûsâ bin Talha diyor ki, Âişeden dahâ fasîh, düzgün konuşan görmedim. Âişe “radiyallahü anhâ”, o derin ilmi sebebi ile âyet-i kerîmenin özünü anlamış, ba’zı zemânda, ba’zı işler için çıkmak istisnâsına uyarak çıkmıştır. Âyet-i kerîmeden çıkan ma’nâ, örtüsüz, açık olarak çıkmayınız demektir. Nitekim âyet-i kerîmenin sonunda meâlen, **(Önceki câhillik zemânında, kadınların yaptığı gibi, zînetlerinizi, süslerinizi erkeklere göstermeyiniz!)** buyuruldu. Örtülü olarak, evden çıkmanın câiz olacağı buradan anlaşılmaktadır. Âişenin “radiyallahü anhâ” Deve vak’asına çıkması, harb etmek için değildi. İslâh etmek, fitneyi basdırmak içindi. Târîhlerin dediği gibi harb için olsa da, yine zararı yokdur. Çünkü, ictihâdı ile hareket etmişti. Keyfi ile, kendiliğinden çıkmış değildi. Nitekim, Şerh-i mevâkıf, Seyfüddîn Alî Âmidîden “rahmetullahi aleyh” haber veriyor ki, Deve ve Sıffîn vak’aları, ictihâd yüzünden idi. Müctehid yanılırsa, birşey denemez. Enfâl sûresi, altmışsekizinci âyetinde meâlen, **(Allahü teâlânın önceden kitâbı olmasaydı, yaptıklarınızdan dolayı büyük azâb çekerdiniz)** buyuruldu. Beydâvî bunu tefsîr ederken (Allahü teâlâ açıkça yasak ettiği şey yapılmadıkça azâb yapmayacağını, önceden Lev-

hilmahfûzda yazdı. Hatâ edene, yanılana azâb etmiyeceğini hükm etmeseydi...) diyor. Şunu da bildirelim ki, müctehidin yanılması, Allahü teâlâdan bir rahmetdir, hidâyetdir. Abdüddar bin Kusey oğullarından Rezin bin Mu'âviye (524)nin kitâbında, Ömer “radıyallahü anh” buyuruyor ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: **(Benden sonra, Eshâbımın ayrılığını Rabbimden sordum. Rabbim bildirdi ki: Ey sevgili Peygamberim Muhammed “aleyhissalâtü vesselâm”! Senin Eshâbın, gökdeki yıldızlar gibidir. Ba’zısı, ba’zısından dahâ parlaktır. Hepsi ışık saçmaktadır. Onlardan birinin yolunda giden hidâyete kavuşur).** Sonra, şu hadîs-i şerîfi buyurdu: **(Eshâbım gökdeki yıldızlar gibidir. Herhangi birine uyarsanız, hidâyet, selâmet bulursunuz!)**

(Ey Alî! Seninle harb, benimle harb demektir) hadîs-i şerîfini, Âişe “radıyallahü anhâ” belki işitmemiştir. Yâhud, belli bir harb için buyurulmuştur. Veyâhud, zemân-ı se’âdetde yaptığı harbler demektir.

Bu risâlede, bozuk düşüncelerine herkesi inandırmak ve Ehl-i sünneti mağlûb etmek için diyor ki: *(Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem”, iki gözü görmiyen İbni ümm-i Mektûm ile konuşurken, zevcelerinden biri yanlarına gelince, üzülüp **(O görmüyorsa da, sen görüyorsun!)** buyurdu. Kadınların, erkeklere görünmemesi, bu kadar lâzım olduğu hâlde, Ehl-i sünnet kitâblarında diyor ki: Âişe “radıyallahü anhâ” Peygamberin omuzuna dayanıp sokakda çalgı çalan, oynayan adamları seyr etdi. **(Seyr etmeğe doymadın mı yâ Hümeyrâ?)** buyurdu. Biz, en aşağı adamların bile, böyle yapacağını söyleyemeyiz.)* Cevâb olarak deriz ki, oyunu seyr etmek, belki örtünmek emri gelmeden önce olmuştur. İbni ümm-i Mektûma görünmemek ise, bu âyet-i kerîme geldikten sonra olmuştur. Belki de, seyr olunan oyun, harâm olmıyan, câiz olan oyun idi. Nitekim, sahîh haberlerden anlaşılıyor ki, Mescid-i Nebvî meydânında, süngü oyunu oynanırdı. Bu da, ok atmak gibi, harb oyunu olduğu için, günâh değildir. Zâten mescidde oynanması, câiz olduğunu göstermekdedir. Oyunu seyr etme, örtünme âyeti geldikten sonra olsa bile, o zemânda, Âişe “radıyallahü anhâ” küçük idi. Mükellef değildi. Nitekim, Buhârî ve Müslimde bildirildiğine göre, buyuruyor ki: (Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” odanın kapısında duruyordu. Habeşliler, mescidin mihrâbında oynuyordu. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek arkasındaki örtü ile beni örtdü. Mubârek kulağı ile boynu arasından, oyunu seyr etdim.)

İyi bilinmelidir ki, Eshâb-ı kirâmın işlerine karışmak, onlar hakkında, aklına geleni söylemek, bir müslimân için, son dere-

ce edebsizlik ve zevallılıktır. Müslimân ismini taşıyan kimse, Eshâb-ı kirâm arasındaki ayrılıkları, çekişmeleri, Allahü teâlâyı bırakmalı, hepsini iyi bilmelidir. Onları sevmek Muhammed “aleyhisselâm”ı sevmek demek olduğunu bilmelidir. Çünkü, **(Onları seven, beni sevdiği için sever)** buyurdu. Bir müslimân için, kurtuluş yolu, ancak budur. İmâm-ı Muhammed bin İdrîs Şâfi’î “rahmetullahi aleyh” buyuruyor ki: (Eshâb-ı kirâm arasındaki kanlara, ellerimizin bulaşmasından, Allahü teâlâ, bizleri koruduğu gibi, biz de dilimizi karışdırmaktan koruyalım). Ömer bin Abdül’azîz de böyle söylemiştir. [1340 da İstanbul’da basılan, türkçe **(Ahmed Rıfâî)** adındaki kitâbın yetmişsekizinci sahîfesinde, Seyyid Ahmed bin Alî Rıfâî [512-578 [m. 1183] Basra civârında (Ümm-i Ubeyd)dedir] buyuruyor ki: (Eshâb-ı kirâm “aleyhimürriðvan” arasında olan olaylar üzerine aşırı konuşmak, fikr yürütmek, hiç câiz değildir. Her müslimân, Eshâb hakkında, dilini tutmalı, o büyüklerin hep iyiliklerini söyleyip, hepsini sevmeli, övmelidir). Fekat, ba’zı kimseler, Eshâb-ı kirâmı kötülüyor. O İslâmın göz bebeklerine sövmeğe, la’net etmeğe cesâret ediyor. İslâm âlimlerinin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în”, onlara cevâb vermesi, onları susdurması, yanlış, bozuk düşündüklerini açıklaması lâzımdır. İşte bunun için, bu fakîr de [ya’nî İmâm-ı Rabbânî, müceddid-i elf-i sâ-nî, Ahmed Fârûkî “rahmetullahi aleyh” 971-1034 [m. 1624] Hindistânda Serhend şehrindedir], bu yolda birkaç kelime yazdım. Yâ Rabbî! Unutduklarımız ve yanıldıklarımız için bize cezâ yapma! Okuduğum risâleyi yazanı red ve rezîl etmek için, bu fakîre nasîb olan cevâb burada bitdi. Allahü teâlâ, kalblerimize, kendi dîninin sevgisini yerleştirdi! Sevgili Peygamberi Muhammed “aleyhissalâtü vesselâm” yolunda ilerlemekle, hepimizi şereflendirdi! Âmîn.

İmâm-ı Rabbânî, müceddid-i elf-i sâ-nî Ahmed Fârûkînin “rahmetullahi aleyh” **(Redd-i Revâfid)** risâlesi, burada temâm oldu.

**İlâhî! Fâtıma evlâdı hâtırına,
Son sözüm, kelime-i tevhîd ile ola!
Eğer bu düâmı edersen red yâ kabûl!
Sarıldım, Ehl-i beyt-i Nebî eteğine.**

Yâ Rabbî! Sevgili Peygamberinin hürmeti için ve Onun Ehl-i beyti “radiyallahü anhüm” hâtırı için, İmâm-ı Rabbânî Ahmed Fârûkîyi ve anasını, babasını afv ve mağfiret et! Habîbinin ahlâkı hürmetine, onlara iyi, güzel muâmele eyle! “rahmetullahi aleyhim ecma’în”! Sevgili Peygamberine ve Ehl-i beytine bizden düâlar ve selâmlar ulaştır ve mahlûklarının sayısınca ve Arşının ağır-

lıgınca, beğendiğin gibi hayr ve bereket ver. Âmîn. Bu risâlenin temâm olmasını nasîb ettiği için, Allahü teâlâyâ hamd olsun ve en çok sevdiği, ümmî Peygamber Muhammed aleyhisselâma kıyâmete kadar, düâlar ve selâmlar olsun!

İmâm-ı Rabbânî Ahmed Fârûkî Serhendî hazretlerinin **(Redd-i revâfid)** risâlesi, Hindistânda ve Pakistânda basılmışdır. Pakistânda, Haydarâbâd üniversitesi profesörlerinden Gulâm Mustafâ hân da, 1385 [m. 1965] senesinde urdu tercemesi ile birlikde, **(Te'yîd-i ehl-i sünnet)** ismini vererek nefis olarak basdırmışdır. Bu baskısı, 1397 [m. 1977] senesinde, **(Mebde' ve Me'âd)** risâlesi ile birlikde, İstanbulda ofset yolu ile tekrâr basdırılmışdır. Bu risâleyi Hind âlimlerinden şâh Veliyyullah Dehlevî arabîye terceme etmiş ve Hindistânda basılmış ve İstanbulda ofset baskısı, **(En-Nâhiye)** kitâbının sonunda neşr edilmiştir.

Asırların pek az yetiştirdiği büyük âlim kayyûm-i âlem, şeyh Muhammed Ma'sûm bin Ahmed Fârûkî “kuddise sirruhumâ” hazretlerinin [1009-1079 [m. 1667] Serhendde] **(Mektûbât)** kitâbının ikinci cildinin, otuzaltıncı mektûbu, uzun ve çeşidli sûâllere cevâb vermektedir. Bu mektûbun, yalnız sekizinci sûâlinin cevâbını, buraya terceme etmek uygun görüldü.

Sûâl: (Şerh-i Dîvân-ı kütüb-i tevârîh)de diyor ki, (Hazret-i Emîr “kerremallahü teâlâ vecheh” bir kısım insanların kendisine düşmanlığını anlayınca, Mu'âviye “radiyallahü teâlâ anh” ve Onun gibilerden beş kişiye, beş vakt nemâzdan sonra, la'net etmeğe başladı. Onlar da, bunu duyunca, hazret-i Emîr, hazret-i Hasen, hazret-i Hüseyin, Abdüllah ibni Abbâs ve Mâlik-i Ejderden “radiyallahü anhüm ecma'in” müteşekkil olan beş kişiye beş vakt nemâzdan sonra la'nete başladılar. Hattâ, Benî Ümeyye halîfeleri, bu alçak işi büsbütün ortaya yaydı. Hutbelerde Ehl-i beyte la'net etdiler. Bu hareket, Ömer bin Abdülazîzin, bunu kaldırmasına kadar devâm etdi. Ömer bin Abdülazîz, bu la'neti kaldırıp, yerine, Nahl sûresi, doksanıncı âyet-i kerîmesini okutdu). Acabâ bu çirkin hâdis olmuş mudur, yoksa olmamış mıdır?

Cevâb: Tepeden tırnağa kadar rahmet olan hazret-i Emîr “kerremallahü teâlâ vecheh” hâşâ ve kellâ, herhangi bir müslimâna bile la'net etmemiştir. Nerde kaldı ki, Peygamber efendimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” eshâbına ve hele çok kerre hayr düâ ettiği Muâviyeye “radiyallahü anh” la'net etmiş olsun. Hazret-i Emîr, Muâviye ile birlikde olanlar için, (Kardeşlerimiz, bize uymadı. Kâfir ve fâsık değildirler. İctihâdları ile hareket ediyorlar) buyurdu. Bu sözü, bunlardan küfrü ve fıskı uzaklaştırmakdadır. O hâlde, niçin la'net etsin? İslâm dîninde hiç kimseye,

hattâ frenk kâfirine bile, la'net etmek ibâdet değildir. Beş vakt nemâzdan sonra düâ etmek lâzım iken, kendi düşmanlığı için, düâ yerine, la'neti dile alır mı? Fenâ derecelerinin en yükseğine ve itminânın sonuna ulaşmış ve şahsî arzûlarından geçmiş olan hazret-i Emîrin nefsinin kendi nefs-i emmâreleri gibi, kin, inâd ve düşmanlıkla dolu mu sanıyorlar? O çok yüksek zâta, böyle bir bühtân, böyle alçak bir iftirâda bulunuyorlar. Hazret-i Emîr, fenâ fillâh ve muhabbet-i Resûlillah makâmının en son derecesine ulaşmış, cânını, malını, Onun “sallallahü aleyhi ve sellem” yolunda fedâ etmiştir. Niçin bu düâ zemânında, her iki cihânın sultânı, Peygamber efendimize “sallallahü aleyhi ve sellem” en-vâ-ı ezâ ve cefâ yapan, Allahü teâlânın ve Resûlünün “sallallahü aleyhi ve alâ âlihi ve sellem” düşmanlarını söyleyip, onlara la'net etmedi de kendi düşmanlarına la'net etdi? Hâlbuki (İctihâdları ile hareket ediyorlar) sözü, onlara düşman olmadığını gösteriyor. İşin esâsı şöyledir ki, bu muhârebeler ve münâze'alar, düşmanlık ve kin gütmek ile olmamıştır. Hep ictihâd ve te'vîl ile olmuştur. Bunun için, ayblamanın yeri yoktur. Nerde kaldı ki, la'net edilsin. Bir kimseyi kötülemek ve ona la'net etmek, bir iyilik ve ibâdet olsaydı, İblîs-i la'îne, Ebû Cehle, Ebû lehebe ve Peygamber efendimizi “sallallahü aleyhi ve sellem” inciten, Ona cefâ ve ezâ eden ve bu hak dîne, kötülükler, ihânetler yapan Kureyşin azılı kâfirlerine la'net etmek, İslâmın icâblarından olurdu. Düşmanlara la'net etmek emr edilmeyince, dostlara la'net sevâb olur mu? Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: **(Bir kimse, şeytâna la'net ederse; ben zâten mel'ûn oldum. Bu la'netin bana zararı olmaz der. Yâ Rabbî! Beni şeytândan koru derse, eyvâh belkemiğimi kırdın der).** Bir başka hadîs-i şerîfde, **(Şeytâna sög-meyiniz. Şerrinden Allahü teâlâyâ sığınınız!)** buyuruldu. Bundan anlaşılıyor ki, bu gibi sözler, hazret-i Emîre iftirâdır. Onu kötülemektir. Bundan başka, Muâviye “radiyallahü anh” hazret-i Emîre, hazret-i Hasen ve Hüseyne ve diğerlerine “radiyallahü anhüm ecma'in” la'net etmeğe başladı demek de, Muâviye “radiyallahü anh” hazretlerine iftirâ olur. (Bu hâdise olmuş mudur, yoksa olmamış mıdır? Eğer olmuş ise, Mu'âviyeye ve diğerlerine niçin la'net edilmesin? Olmadı ise, Keşşâf tefsîrindeki yazının ma'nâsı ne olur?) diyorsunuz. Cevâbında, olmadı deriz. Ehl-i sünnet ve cemâ'at mezhebi şöyledir ki, Muâviyeye “radiyallahü anh” dil uzatmak câiz değildir. Bu söz, ona bir iftirâdır. Hem, bu husûsda doğru bir haber de yoktur. Târîhçiler söylüyor ise, bunların sözü, nasıl sened olabilir. Dînin esâsları târîhçilerin sözleri üzerine kurulamaz. Bu mes'eledede, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfenin ve Onun

eshâbının sözlerine bakılır. Târîhçilerin sözlerine ve Keşşâfda yazılı haberlere bakılmaz. Keşşâfdan alındığını bildirdiğiniz o yazılarda Emîrin ve Muâviyenin ismi geçmiyor. Bu iki din büyüğünün birbirine la'net etdiğini gösteren bir işâret bile yoktur. O yazılar temâmen doğrudur. Bizim bildiğimize uymayan birşey yoktur ki, iyi ma'nâ aransın. Evet, benî Ümeyye halîfeleri senelerce minberlerde Ehl-i beyte la'net ettirdi. Ömer bin Abdülazîz, buna son verdi. Allahü teâlâ, Ona bizim tarafımızdan büyük mükâfatlar versin! Lâkin Muâviye “radıyallahü anh” da, Emevî halîfelerinden ise de, ona dokunulamaz. Eğer Muâviye söğülür, kötülenirse, onunla berâber, bu muhâlefetde ve muhârebelerde bulunan çok sayıda Eshâb-ı kirâm, hattâ aşere-i mübeşşereden [Dünyâda iken Cennet ile müjdelenmiş on kişiden] birkaçı da mel'ûn olur, kötülenmiş olur. Bu din büyüklerine dil uzatmak, onları kötülemek, onlardan bize gelmiş olan din bilgilerini bozmağa, kötülemeğe sebep olur. Hiçbir müslimân, bunu lâıyk görmez ve kabûl edemez.

Efendim! Bu mes'elede size iki mezhebi bildireyim. Ehl-i sünnet ve cemâ'atin sözü ve başkalarının sözü. Ba'zıları, üç halîfeyi ve Mu'âviyeyi ve ictihâdda Ona uyanları kötülüyor. Bunlara söğüyor. Peygamberimizden “sallallahü aleyhi ve sellem” sonra, birkaçı hâric olmak üzere, bütün Eshâb mürted oldu, diyorlar. Ehl-i sünnet ve cemâ'at mezhebine göre, Peygamber efendimizin “sallallahü aleyhi ve alâ âlihi ve sellem” eshâbına iyilikden başka birşey söylenmez. Hiçbiri fenâ ve kötü değildir. **(Onları seven, beni sevdiği için sever. Onlara düşman olan, bana düşman olduğu için düşman olur)** hadîs-i şerîfi, hepsini sevmemizi emr ediyor. Onların kavgalarının ve muhârebelerinin, iyi niyyet ile yapıldığını bilmeliyiz. Nefsin kötü ve çirkin arzûlarından ve inâddan onları temâmen uzak görmek ve uzak tutmak lâzımdır. İmâm-ı Yahyâ bin Şeref Nevevî [631-676 [m. 1274] Şâmda] Müslim hadîslerini açıklarken buyuruyor ki, imâm-ı Alî “radıyallahü anh” zemânındaki muharebelerde Eshâb-ı kirâm üçe ayrılmışdı. Bir kısmının ictihâdı, Emîrin “radıyallahü anh” haklı olduğunu göstermişdi. Bunlara, kendi ictihâdlarına uygun yol tutmak vâcib oldu. Hepsi hazret-i Emîre yardım etdi. Eshâbın bir kısmı ictihâdda doğruyu kesdiremedi. Bunların, kimseye karışmaması vâcib oldu. Üçüncü kısmın ictihâdı, Emîre karşı gelenlerin haklı olduğunu göstermişdi. Bu ictihâdda olanların diğer tarafa yardım etmesi lâzım oldu. Demek ki, her biri kendi ictihâdına uygun iş yaptı. Bunun için hiçbirini ayblamak, doğru değildir. Bununla berâber, hazret-i Emîr ve Onun ictihâdında olup, Ona uyanlar, ictihâdda

doğruyu bulmuşlardı. Karşılarındakiler, ictihâdda hatâ etmişlerdi. Fekat, ictihâdda yanılma olduğu için, kötülenemez ve ayblanamaz. Yanılanlar, bir sevâb almıştır. Doğruyu bulanlar ise, on sevâb almıştır. İmâm-ı Şâfi’î “rahmetullahi aleyh” (Allahü teâlâ, o kanlara, ellerimizi bulaştırmaktan koruduğu gibi, biz de, dillerimizi bulaştırmaktan koruyalım) buyurdu. Bu kıymetli söz, hatâ bile demenin doğru olmadığını ve yapılmış olanları da iyilikle anmamız lâzım geldiğini gösteriyor. Demek ki, Mu’âviyeyi “radiyallahü anh” sevmiyen, Ona la’net eden bir kimse, bütün Eshâbı iyi bilse de, Ehl-i sünnet ve cemâ’atden olmaz. Bunu, şî’îler de sevmez. Çünkü, üç halîfeyi seveni sevmiyorlar. Bunun için, bu kimse, ne Ehl-i sünnetdendir, ne de şî’îdir. Üçüncü bir yol tutmuş oluyor.

Eshâb-ı kirâm arasında hâsıl olan ayrılıklar için Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerinde bir şübheniz kalırsa, güvenilen ve herşeyi ayrı ayrı îzâh eden i’tikâd kitâblarını okumalısınız. Sonradan söylenilen, birbirini tutmaz, çürük sözlere inanmamalıdır. Otuzaltıncı mektûbun tercemesi temâm oldu.

Bu yazımızı, güzel sözlerle bitirmek için, Ehl-i beytin “radiyallahü anhüm” şanlı işlerini, medhlerini, üstünlüklerini yazıyoruz:

Ahzâb sûresi, otuzüçüncü âyetinde meâlen, **(Ey Habîbimin Ehl-i beyti! Allahü teâlâ, sizin günâhsız olmanızı istiyor)** buyuruldu. Müfessirlerden çoğu, bu âyet-i kerîme, Alî, Fâtıma, Hasen ve Hüseyin “radiyallahü teâlâ anhüm” için geldi, dedi. Âişe “radiyallahü anhâ” da, böyle olduğunu bildirdi. Zevceleri “radiyallahü anhünne” için geldi diyenler de vardır. Çünkü, bundan sonraki âyet-i kerîme açıkca zevcelere hitâb etmektedir. Ahmed bin Hanbelin [164-241 [m. 855] Bağdâdda], Müsned adındaki kitâbında Ebû Sa’îd-i Hudrî [Uhud gazâsında onüç yaşında idi. 64 de vefât etdi. İstanbulda, Ayvansarayda, Kariye Câmi’i bağçesinde denilmektedir] diyor ki, bu âyet-i kerîme, Resûlullah, Alî, Fâtıma, Hasen ve Hüseyin için geldi. Bu beşine **(Ehl-i abâ)** ya’nî hırka ile örtülü denir. Ahmed bin Muhammed Sa’lebîye göre [427 [m. 1036] Nişâpurda] bu âyet-i kerîmedeki (Ehl-i beyt), Hâşim oğulları demektir. Âyet-i kerîmedeki (rics), günâh yapmak ve îmân edilecek şeylerde şübhe etmek demektir. O hâlde bunlar, Cehenneme girmez. Sa’d ibni Ebî Vakkâs “radiyallahü anh” [Aşere-i mübeşşeredendir, onyedinci yaşında, yedinci olarak islâma geldi. Bütün gazâlarda bulundu. İlk ok atandır. Çok nişancı idi. Kadsiyede zafer kazanıp, İrân mecûsî devletini târîhden silen İslâm ordusunun baş kumandanıdır. 55, Medînede] buyurdu ki, Âl-i

İmrân sûresi, altmışbirinci âyeti, **(Geliniz, çocuklarımızı ve çocuklarınızı çağıralım)** nâzil olunca, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Alî, Fâtıma, Hasen ve Hüseyini “radiyallahü teâlâ aleyhim ecma’in” çağırıp **(Yâ Rabbî! İşte bunlar Ehl-i beytimdir)** buyurdu.

Müsevvir bin Mahreme “radiyallahü anh” [Nemâzda iken, mancınık taşı ile şehîd oldu. 2-64, Medîne] buyurdu ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, **(Fâtıma “radiyallahü anhâ” benden bir parçadır. Onu kızdıran, beni incitir).** [Hicretde 13 yaşında idi. 15 yaşında iken Alîye “radiyallahü anh” verildi ki, Alî o zemân 25 yaşında idi. Hicretin onbirinci senesinde Medîne’de, vefât-ı Nebîden altı ay sonra vefât etdi.]

Ebû Hüreyre “radiyallahü anh” [Hayberde İslâma gelip hemen gazâyâ başladı. Çok fakîr olup, Resûlullahdan ayrılmazdı. Muâviye bunu Medîneye vâlî yaptı. 59 da 79 yaşında vefât etdi. Medîne] diyor ki, Resûlullahın yanında idim. Hasen geldi. **(Yâ Rabbî! Bunu seviyorum. Sen de bunu sev ve bunu sevenleri de sev!)** buyurdu. Enes bin Mâlik [Resûlullaha on yıl hizmet etdi. 100 seneden fazla yaşadı] diyor ki, (Resûlullaha “sallallahü aleyhi ve sellem” Hasenden dahâ çok benziyen kimse yok idi). Bir kerre de (Hüseyin “radiyallahü anh” Resûlullaha çok benziyordu) dedi. Zeyd bin Erkam “radiyallahü anh” [Uhud gazâsında küçük idi. Diğer onyedî gazâda bulundu. 61, Kûfede] diyor ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, **(Benden sonra, size iki şey bırakıyorum. Bunlara yapışırsanız, yoldan çıkmazsınız. Biri, ikincisinden dahâ büyüktür. Biri, Allahü teâlânın kitâbı olan Kur’ân-ı kerîmdir ki, gökden yere kadar uzanmış, sağlam bir ip’tir. İkincisi, Ehl-i beytimdir. Bunların ikisi birbirinden ayrılmaz. Bunlara uymıyan, benim yolumdan ayrılır).** Yine Zeyd bin Erkamın bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Alî, Fâtıma, Hasen ve Hüseyin ile harb, bana karşı harb demektir. Bunlarla sulh ve selâmet üzere olmak, bana teslîm olmaktır)** buyurdu. Cemî’ bin Ömer “radiyallahü anh” diyor ki: Amcam ile birlikte Âişe “radiyallahü anhâ” valdemizden sorduk ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” en çok kimi severdi. Cevâbında, Fâtımayı “radiyallahü anhâ” buyurdu. Erkeklerden kimi en çok severdi, dedik. Fâtımanın zevcini dedi. Abdüllah ibni Ömer “radiyallahü anhümâ” [İlk Hendek’de ve bütün gazâlarda bulundu. 84 yaşında 73 de Mekkede vefât etdi] diyor ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, **(Hasen ile Hüseyin, dünyâda, benim güzel kokularımdır).** Alî “radiyallahü anh” buyurdu ki: (Hasenin göğsünden yukarısı, Hüseyin göğsünden aşağısı, Resûlullaha çok benziyordu).

Abdullah ibni Abbâs “radiyallahü anhümâ” [Çok âlim idi. 68 de 70 yaşında Tâifde vefât etdi] buyurdu ki, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek omuzunda Hasen vardı. Birisi, yâ Hasen! Ne iyi yere oturmuşsun deyince **(Omuzumdaki, ne iyi insandır)** buyuruldu. Âişe “radiyallahü anhâ”dan [Ebû Bekr-i Sıddîkın kızıdır. Resûlullah efendimize, Allahü teâlânın emri ile, altı yaşında nikâh edilip, hicretin ilk yılında, dokuz yaşında düğün yapıldı. Âyet-i kerîme ile medh ve senâ olundu. Âlim, edîb, çok akıllı ve üstâd idi. Binden fazla hadîs-i şerîf bildirdi. Resûlullahın vefâtında onsekiz yaşında idi. Elliyedide, 65 yaşında Medînede vefât etdi. Abdullah bin Zübeyrin teyzesi idi.] nakledildi ki Eshâb-ı kirâm, hediyyelerini, Resûlullaha, Âişenin evinde getirip böylece sevgisini kazanmağa yarışarlardı. Zevceler, iki grup idi. Âişe tarafında Hafsa, Safiyye, Sevde vardı. İkincisi Ümm-i Seleme ve ötekiler idi. Bunlar, Ümm-i Selemeyi Resûlullaha gönderip (Eshâbına emr buyur. Hediyye getirmek isteyen, hangi zevce yanında iseniz, oraya getirsin!) dediklerinde, Resûlullah buyurdu ki, **(Beni, Âişe hakkında incitmeyiniz! Cebrâîl “aleyhisselâm” bana yalnız Âişenin yanında iken geldi.)** Ümm-i Seleme, dediğine pişmân olup, tevbe ve afv diledi. Fekat zevceler, Fâtıma “radiyallahü teâlâ anhünne” ile de haber gönderdi. Cevâbında **(Ey kızım! Benim sevdiğimi, sen sevmey misin?)** buyurdu. Fâtıma, elbet severim, dedi. Cevâbında **(O hâlde, Âişeyi sev!)** buyurdu. Âişe “radiyallahü anhâ” buyurdu ki: Resûlullahın zevceleri arasında, Hadîceye “radiyallahü anhâ” gayret ettiğim gibi, başkasına gıpta etmedim. Hâlbuki, onu görmemişdim. Çünkü, ölmüş olduğu hâlde, Onun adını çok söylüyordu. Ne vakt bir koyun kesip dağıtsa mutlaka bir parçasını da Hadîcenin akrabâsına yollardı. Bunu görünce, bir def’a (Allahü teâlâ, sana, sanki, Hadîceden başka kadın vermedi mi, hep onu söylüyorsun) dedim. **(Evet, başka kadınlarım oldu. Fekat, o şöyle idi, böyle idi ve ondan çocuklarım oldu)** buyurdu. Abdullah ibni Abbâs buyurdu ki, Resûlullah **(Abbâs bendendir ve ben Abbâsdanım)** buyurdu. [Abbâs “radiyallahü anh” Bedr gazâsında esîr oldu. Sonra müslimân oldu. Mekke ve Hüneyn gazâlarında bulundu. Uzun boylu, beyâz, güzel idi. 32 de 88 yaşında vefât etdi. Medînede, Bakîdedir.] Yine Abdullahın haber verdiği hadîs-i şerîfde **(Ni’metlerini size bol bol gönderen Allahü teâlâyı seviniz. Allahü teâlâyı sevdiğiniz için, beni de seviniz. Beni sevdiğiniz için, Ehl-i beytimi seviniz!)** buyurdu. Ebû Zer Gıfârî [Beşinci islâma gelendir. 32 de Medînenin Rebde köyünde vefât etdi] buyurdu ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, **(Biliniz ki, içinizde, Ehl-i beytim, Nûh**

“aleyhisselâm”ın gemisi gibidir. Gemiye binen kurtulduğu gibi, Ehl-i beytimi seven kurtulur. Bunlara uymıyan helâk olur).

***Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben hâlîme,
titrerim mücrim gibi, bakdıkca istikbâlîme!***

***Âşkın aldı benden beni,
seviyorum Rabbim seni!
Senin sevgin, pek tatlıymış,
seviyorum Rabbim seni!***

***Ne varlığa sevinirim,
ne yokluğa yerinirim.
Âşkın ile zevklenirim,
seviyorum Rabbim seni!***

***Emretdin ibâdetleri,
medhetdin iyi hâlleri,
verdin sonsuz ni'metleri,
seviyorum Rabbim seni!***

***Ne nankör nefsim var aceb,
zevk için, bana kıyar hep!
Ben hakîkî zevki buldum,
seviyorum Rabbim seni!***

***İbâdeti güzel yapmak,
dünyâ için de çalışmak,
gece gündüz işim, çünkü,
seviyorum Rabbim seni!***

***Sevmek lâfla olmaz Hilmi,
Rabbin, çalışınız dedi.
Hâlinden de anlaşılsın;
seviyorum Rabbim seni!***

***İslâm düşmanları nice,
çatıyor dîne sinsice.
Durursan, doğru mu olur,
seviyorum Rabbim seni!***

***Âşık tenbel oturur mu?
Ma'sûka toz kondurur mu?
Düşmanı susdur da, söyle:
Seviyorum Rabbim seni!***